ISSN 0132-4462

ВЕРЕСЕНЬ

1979

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 17 (1059)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ви важите шістдесят кілограмів.
— От бачите! А мої підлеглі патякають, що я важка людина.

Мал. А. ПАКАЛЬНІСА

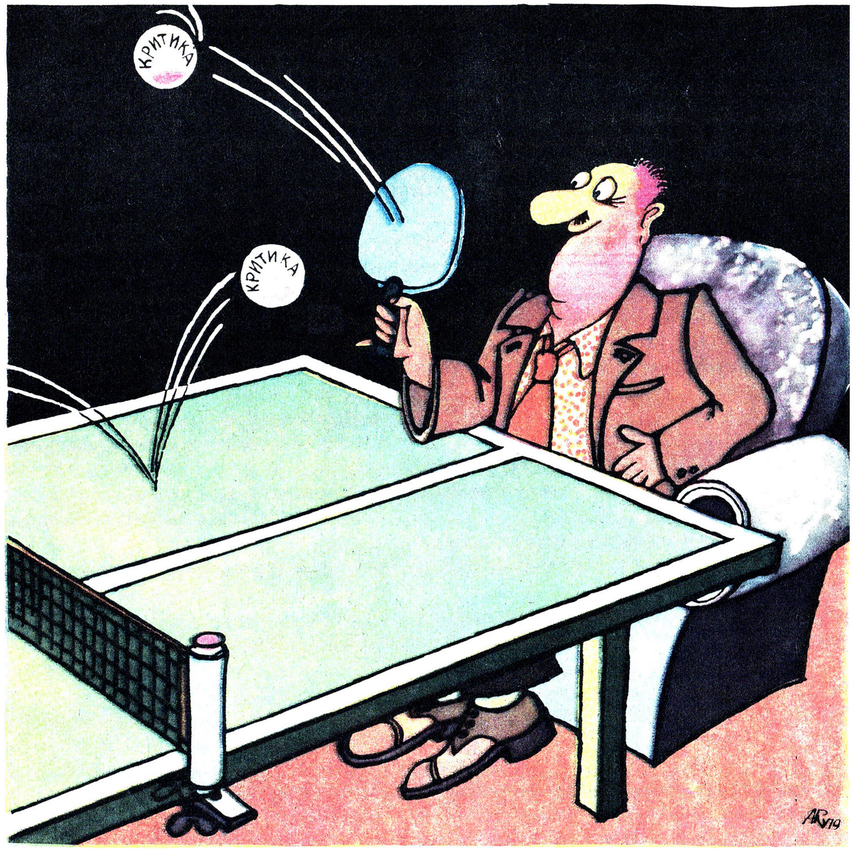

Без слів.

Телеграфне Агентство ПЕРЦЯ

У ПОШУКАХ

Кореспондент ТАП передає з Ямполя Сумської області.

Найменшенькі слідопити з дитячого комбінату «Малятко» вже півтора року розшукують керівників ПМК-270.

Ще у грудні 1977 року, спихаючи комбінат, будівельники залишили масу недоробок. І зникли. Пропав і той акт, у якому було перераховано, що вони мають доробити.

Поки що юним слідопитам вдалося натрапити на слід В. М. Сергієнка, який тоді очолював колону. Але що з нього зараз візьмеш...

ПРИНЦИПОВІСТЬ

У дев'ятиповерховому будинку № 10/1 по вулиці Одеській у Черкасах уже кілька років немає води. Це пояснюється тим, що місцевий завод телеграфної апаратури, котрий сяк-так експлуатує установку по перекачці води, принципово не хоче передати її, як належить, управлінню водоканалізації. Принциповість керівників підприємства можна лише вітати: інтереси жильців — інтересами, а престиж дирекції, яка ні в кого не йде на повідку, — над усе.

НОВИНИ МЕТЕОРОЛОГІЇ

ЛУЦЬК. (Від власкора ТАП). Місцеві метеорологи зафіксували дивне явище: над новим житловим масивом — кварталом 40-а — постійно висить велика чорна хмара, з якої, однак, ніколи не йде дощ. У той же час новосели стверджують, нібито ця хмара — усього-на-всього дим, який валить із труби картонно-руберoїдного заводу. Для остаточного з'ясування природи цього феномена служба погоди вирішила встановити постійне спостереження за вищезгаданою трубою.

БУДЬТЕ УВАЖНИМИ!

Спортивна гра під такою назвою набула надзвичайного поширення у селі Комсомольському Козятинського району, повідомляє наш вінницький кореспондент. Вона полягає в тому, що її учасники, розділившись на групи, вирушають темної ночі з певного місця у подорож вулицями села.

Виграє той, хто найпершим прийде до фінішу, ні разу не впавши в жодну з глибоких канав, виритих ще 1969 року працівниками будівельного управління № 524 з метою газифікації села. За десять років, узявши з місцевого колгоспу 218 тисяч карбованців, управління газифікувало усього 49 будинків. Отже, є всі підстави гадати, що для гри «Будьте уважними!» в селі ще довгий час збережуться якнайсприятливіші умови.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Ти знову припер мені черствий хліб?

Лиш три „ха-ха"...

Ще до зустрічі з Глібом Вікторовичем Патланем я чув, що він — людина веселої вдачі й, окрім того, любить вжити міцненьке слівце. І ось Гліб Вікторович — до лютого місяця цього року начальник будівельного управління № 4 тресту «Криворіжжитлобуд», а нині його головний інженер — читає скаргу членів житлового кооперативу «Інгулець-11», точніше — мешканців будинку, що споруджувався БУ-4 минулого року...

— Ха-ха! Ну й ну... Ви тільки послухайте, що вони пишуть. От нахаби! Ліфт у них, бачите, не працює. А яке мені до того діло? На це є «Кривбасліфт».

Трохи відсапавшись, Гліб Вікторович продовжує читати. І за якусь мить вдруге гримить його могутнє «Ха-ха».

— Ну й писаки! Сміттепровід не діє, то вони пишуть у Київ. Патланя хочуть зробити винним. З Прокопчука нехай питають!

Головний інженер скінчив цей монолог і знову взявся за читання...

— Ха-ха! Кляузники нещасні! Подавай їм радіо... Начебто я керую міським вузлом зв'язку! Так трикратно прореагував тов. Патлань на прочитане.

Справедливості ради зауважимо, що тов. Патлань дійсно не несе відповідальності за ліфт і сміттепровід, а також за незавершені роботи по радіофікації. Тут претензії було б логічно адресувати голові Інгулецького міськвиконкому Олександру Івановичу Прокопчуку. Зокрема, за те, що майже півроку будинок ніким не обслуговується.

До речі, в листі неодноразово згадується і тов. Прокопчук («Ми неодноразово зверталися до голови міськради...»).

— Але ж у скарзі говориться не лише про ліфт, сміттепровід і радіотрансляцію, — звертаюсь я до Гліба Вікторовича. І беру в нього лист. Зачитую «решту» претензій... Зовнішні стіни не очищені від будівельного розчину і бруду. Шви зовнішніх стін оброблені вкрай неякісно, абияк, через що в усьому будинку протікають стіни внутрішні. Не завершені так звані малі форми, непочатий край роботи по благоустрою. Навколо будинку повно будівельного сміття. Не завезено чорнозему. Недбало пофарбовано метал балконів. Не облицьований цоколь. Протікає покрівля. Не заштукатурений фундамент...

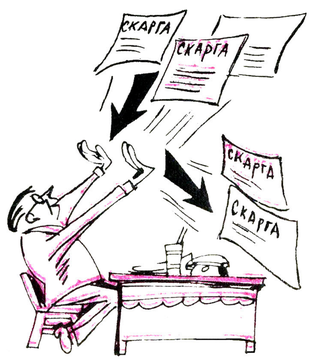

perec-ua.

Впродовж мого читання Гліб Вікторович сидів мовчазний і, як мені здалося, похмурий. Принаймні не почулося жодного «Ха»...

Тоді я вирішив поділитися з Глібом Вікторовичем враженнями від оглянутих напередодні деяких квартир. Ось квартира № 16. Двері не зачиняються... Стіни тріскаються... Світло в туалеті можна ввімкнути, спочатку обов'язково ввімкнувши його у ванній... Лінолеум на підлозі прибитий цвяшками... Балкон брудний, з проваллями... Квартира № 34 (горішній поверх). Стеля залита. Стіни «стріляють» величезними шматками штукатурки. Двері випадають...

І знов чомусь ні разу не перебив мене Гліб Вікторович своїм так гарно поставленим «Ха-ха»...

Проте, як виявилося, Гліб Вікторович і не думав викидати білого прапора.

— А чого, власне, тим кооперативникам треба? Всі вони перед заселенням оглядали свої квартири, акт прийому підписав голова кооперативу Бондаренко.

Справді, оглядали. Справді, акт підписав голова кооперативу. Тільки ж було те в кінці грудня. Тоді, як відомо, дощів не було... Бідному власникові квартири № 16 не спало на думку перевірити клаптик за клаптиком якість настілки лінолеуму.

Так само не міг він припустити, що вмикати світло в туалеті йому доведеться за принципом «рвати зуба через вухо».

Що ж до т. Бондаренка А. М., то тут стався, як кажуть французи, отакий пасаж: після підписання акта він одразу ж вибув з кооперативу...

То, може, будинок, про який ідеться, — прикрий випадок? Аж ніяк. Ось «Акт попередньої перевірки дефектів, допущених будівельниками, зданого будинку № 55 по вулиці Каткова, м. Інгулець, прийнятого в експлуатацію у грудні 1977 року... В квартирах №№ 91, 92, 95 внаслідок неякісного виконання робіт підрядчиком при включенні системи гарячого водопостачання стався прорив труби... В квартирі № 91 залито вітальню, в квартирах №№ 92, 95 залиті всі кімнати, кухні, служби... Протікають стелі, обвалюється штукатурка у квартирах №№ 33, 34, 36, 69, 70—72, 105—108, 141—144... Багато квартир протікає по швах, штукатурка у квартирах потріскалась, почорніла...»

Таких актів, складених спеціалістами житлово-комунального відділу Інгулецького гірничо-збагачувального комбінату м. Кривого Рога, а також скарг, надісланих ними в районні та міські організації, вистачило б для цитування в доброму десяткові фейлетонів. І всі вони — про кричущий брак і незліченні недоробки, що їх лишає після себе БУ-4.

Показовий факт: досить було кореспондентові з'явитися в Інгульці, біля будинку № 55 по вулиці Каткова, як його навперейми почали запрошувати делегації з сусідніх будинків (№№ 43, 47, 51), а також будинку № 32 по вулиці Неделкіна, споруджених за останні кілька років будівельним управлінням № 4. Запрошували, звісно, не в гості, — подивитися, що за «шедеври» подарували їм будівельники...

Дізнавшись про це, Гліб Вікторович, сказав:

— За ті будинки я не відповідаю. Тоді був інший начальник управління. Будете в тресті — в нього і спитайте...

— ???

— А чому дивуєтесь? Я кажу про колишнього начальника БУ-4 Ватрю Василя Михайловича — нинішнього заступника керуючого трестом «Криворіжжитлобуд».

У мене ледве не вирвалося «Ха-ха», але я вчасно згадав, що три цих вигуки уже було...

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Кривий Ріг — Київ.

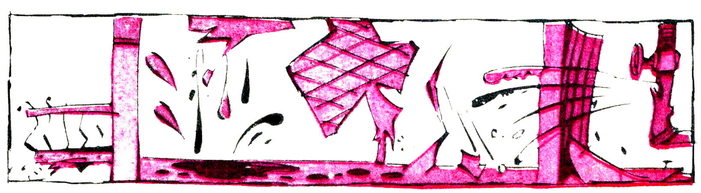

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

ЗУСТРІЧ біля чорного озера

Він посадив свій пароліт у темряві, незадовго до сходу світила, яке давало тепло цій планеті, отож якби вона виявилася населеною, ніхто б не помітив приземлення космічного гостя.

Він вимкнув прилади, загерметизував скафандр, опустив із люка драбину, зійшов униз і зробив кілька кроків, обережно ступаючи по землі суперкирзовими чобітьми-всюдиходами...

Щось лунко зачвакало. Він здригнувся і зупинився. Чвакання стихло. Він зробив іще крок і полегшено зітхнув: чвакало під ногами. «Видно, тут рідкий грунт», — подумав він.

Затим увімкнув портативний аналізатор атмосфери і ледь не затанцював, побачивши на екранчику голубий напис «Кисень». Тут же зірвав із голови універсальний шолом-казанок, у якому в разі потреби можна було варити їжу, зробив глибокий вдих і... відчув, що втрачає свідомість. Він захрипів, захитався, але в останню мить руки автоматично з грюкотом кинули на голову рятівний шолом-казанок...

Він очуняв за півгодини. «Треба бути обережним. Незважаючи на кисень, щось тут заважає дихати нормально». Він підвівся з землі й побачив, що стало світліше. Оглянув себе і вражено свиснув: весь скафандр був покритий чимось слизьким і чорним. «Ну й грунтик же сотворила природа!» — пробурмотів він і попростував далі, ковзаючись у незрозумілій рідоті, що покривала геть увесь простір.

Попереду щось блиснуло. «Невже вода?» — радісно подумав він і прискорив ходу. За кілька хвилин дочвакав до берега. «Озеро, справжнє озеро! — вигукнув він. — У нас у таких водоймах рибу розводять. Може й тут вона є?»

Але в цей час по поверхні озера ковзнули перші промені денного світила, і він побачив, що вода в озері — чорна. Йому стало моторошно. Проте він пересилив себе, сунув у чорноту аналізатор рідин і глипнув на шкалу. «Бр-р! Яка там риба! — з жахом подумав він. — Але не послідай з висновками. Он видніється ще одне озеро. Може, з ним сліпа природа не пожартувала?»

Друге озеро виявилося коричневим. Оскільки воно розташувалося трохи вище від першого, то звідси коричнева рідина стікала у чорне озеро, а вже з нього... з нього... Він не повірив очам: з нього дика суміш каналом, що дуже скидався на штучний, каналом, котрого він спершу не помітив, булькотіла у річку, яка звивалася оддалік.

«Ні, не може бути, — заперечив він сам собі. — Якби тут жили розумні істоти, вони, по-перше, ні за що б не перетворили воду на таку жахливу штуку, а по-друге, не прорили б каналу, щоб труїти цією гидотою ще й річку. Ні, це все наслідок якихось тисячолітніх природних процесів. А шкода... Тут міг би бути просто райський куто...»

Він не докінчив своєї думки, бо почув за спиною уже знайоме чвакання. Рвучко обернувся і побачив, що до нього наближаються двоє людей! Таких же, як і він, лише без скафандрів! Вони підійшли і щось сказали. Він позадкував. Але, збагнувши, що незнайомці не збираються заподіяти йому нічого лихого, зупинився і натиснув на шоломі-казанкові кнопку лінгвістичного пристрою, який давав змогу розуміти будь-яку мову.

— Здоровенькі були! — сказав один із прибулих. — Ви звідки? Чи не з космосу?

— Еге ж... Із космосу... — з трудом вичавив він із себе слова незнайомої мови.

— О-о, то, виходить, брат по розуму?! — радісно вигукнув другий землянин. — То давайте знайомитися. Я — Станіслав Павлович Ярошенко, голова колгоспу. Ондечки наше селище Терни Недригайлівського району Сумської області. А оце — Микола Іванович Правдюк, директор місцевого цукрового заводу. Саме вийшли перед роботою подихати свіжим повітрям, коли дивимося — товчеться хтось коло ставків. А це, виявляється, ви! Дуже, дуже приємно...

— То це ставки?! — ошелено витріщився він. — Але чому ж вони такі... такі...

— Та не звертайте уваги! — махнув рукою голова. — Просто сюди стікає гній з нашого відгодівельного тваринницького комплексу, а також і заводські відходи. Відстійники та очисні споруди у нас взагалі-то є, але з ними стільки мороки, що аж згадувати противно. А у вас хіба не так?

Він замахав руками, хотів щось сказати, але враз відчув, як у голову бухнула кров, температура тіла вмить перевищила критичну, котру міг витримати зсередини скафандр, і... він щез. Анігілювався. Його пароліт, зв'язаний біострумом, тут же оповився гарячим туманом і теж зник...

— Гей, брате по розуму, де ж ти?! — гукнув директор і розгублено закрутив головою. — Станіславе Павловичу, ви щось розумієте?

— Анічогісінько! — заклопотано відгукнувся той. — А може, ніякого брата не було, га, Миколо Івановичу? Може, він нам примарився? Може, ми просто перепрацювалися?

— Та, мабуть, що так, — зітхнув директор, знизавши плечима.

І вони почвакали далі.

Дихати свіжим повітрям.

В. ЧЕПІГА.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

СТРИЖ — перукар.
ТРУБАЧ — сантехнік.
О. КОБЗАР.

РВАЧ — собака.
НАСОС — качка.
ЛИЖНИК — підлабузник.
ЛАЗНЯ — дорога з ресторану.
П. ГРОШОВИЙ.

ТЕЛЕПЕНЬ — людина, що нічого не тямить у телевізорі.
Б. ПЛОТНИЦЬКИЙ.

КОЖУМ'ЯКА — масажист.
ЛИЦЕМІР — антрополог.
А. БОРИСЕНКО.
сел. Полярне.
Тюменської області.

ПОВЗУНОК — п'яниця.
БУРЕВІСНИК — метеоролог.
Сергій **ЛЕЩЕНКО.**

СТОВПОТВОРІННЯ — будівництво лінії електропередач.
БУКВОЇДСТВО — вивчення меню в ресторані.
Р. ЮЗВА.
м. Івано-Франківськ.

РВАЧ — зубний лікар.
СПИС — спосіб окремих учнів виконувати домашнє завдання.
КАПЕЛА — відлига.
П. ДРАЛО.

МОРМИШКА — отрута для мишей.
ЗМОВНИКИ — учні, що втекли з уроку мови.
КОЛОМИЙКА — передбанник.
ПРИМІРНИК — манекен.
Т. КРАВЧЕНКО.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

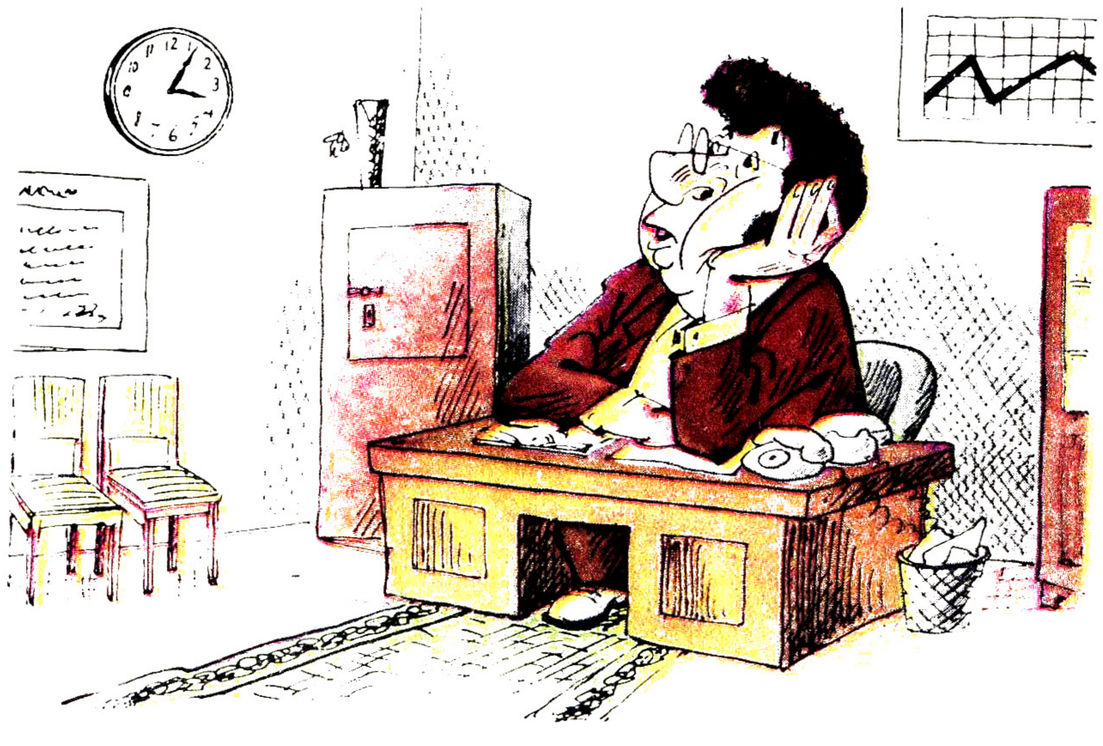

— Чим би його зайнятися? Хіба що піти отримати прогресивку?

ГУМОРЕСКА

Експедитор відділу постачання Тимофій Прокопович — людина уважна і чуйна. Він завжди намагається чимось допомогти ближньому. Ось і зараз: схопив він за руку бухгалтера Батюка, вивів його в коридор і поставив перед ним питання, як-то кажуть, руба:

— Послухайте, Іване Семеновичу, це правда, що ви хочете квартиру поміняти?

— Так! У мене, знаєте, п'ятий поверх і це вже не по моїх літах... Хотілося б трохи нижче...

— Чудово! У мене є пропозиція! Ви Пшибецького знаєте?

— Якого Пшибецького?

— Стоматолога Пшибецького, який протезував нашого головного інженера? У цього Пшибецького шикарна квартира на шостому поверсі!

— Навіщо ж мені шостий поверх, коли я з п'ятого тікаю?

— Стривайте! Мова йде про потрійний обмін. Стоматологові потрібен гараж...

— Нема в мене гаража...

— У вас немає, а в Ганни Іванівни з техвідділу є! Ганна Іванівна з чоловіком розходиться. Так от. Ганна Іванівна віддає Пшибецькому гараж і одну кімнату, чоловік Ганни Іванівни іде жити до своєї тітки, в якої чудова квартира на другому поверсі.

— А я?

— Не поспішайте! Я ж знаю, що у вас гаража нема. Гараж у Гачни Іванівни. Вона віддає Пшибецькому гараж і одну кімнату, чоловік Ганни Іванівни іде до своєї тітки, а стоматолог займає одну з ваших кімнат...

— А ще в двох хто житиме?

— Поки що ви і тітка чоловіка Ганни Іванівни.

— Даруйте! Навіщо ж мені тітка чоловіка Ганни Іванівни?

— Як то навіщо? Адже ви хочете мінятися?

— Хочу...

— Ну, то слухайте уважно: Пшибецькому потрібна тітка, чи то пак гараж. Він займає одну кімнату Ганни Іванівни і одну вашу. Натомість віддає двокімнатну...

— Кому віддає?

— Чоловікові Ганни Іванівни, який тимчасово живе у тітки на другому поверсі...

Батюк змахнув хусточкою піт з чола:

— Заждіть... Значить, тітка стоматолога... Іде у цей... як його... в гараж, який тимчасово на шостому поверсі...

— Що ви верзете? Який може бути поверх на шостому гаражі?! Адже я все дуже добре пояснюю: стоматологові Пшибецькому потрібен гараж, який розходиться... з чоловіком Ганни Іванівни, яка йде до тітки, котра займає одну вашу кімнату...

— А я??

— Що ви?

— Я тут при чім?! — зойкнув бухгалтер, хапаючись за серце... Експедитор притис його до своїх грудей:

— Семеновичу, не хвилюйтесь! Заспокойтеся! Я вам до завтра новий варіант підшукаю...

Марко БОГУСЛАВСЬКИЙ.
м. Дніпропетровськ.

НЕПЕРЕВЕРШЕНИЙ

Як плагіатор, всіх він перевершив.
І дивного немає тут нічого:
Він місце посідав тому найперше,
Що й псевдонім був крадений у нього.

Валерій ОЛЕВСЬКИЙ.

Мал. М. ЛИТВИНА

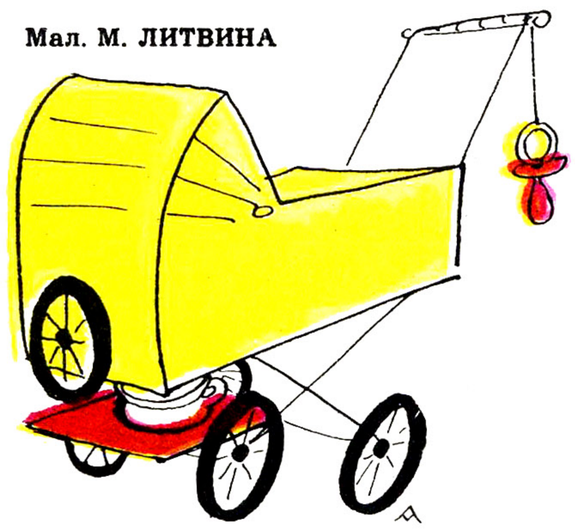

Нова модель.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Тату, а Вовчика в кавунах знайшли?

Мал. А. АНДРЄЄВА

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

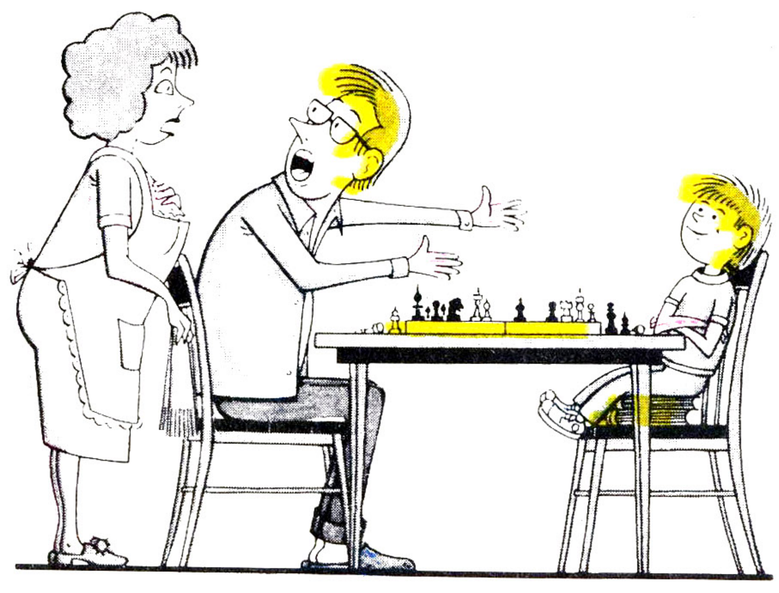

— Він проковтнув мого ферзя!

Мал. В. ТЕЛЯТНИКОВА

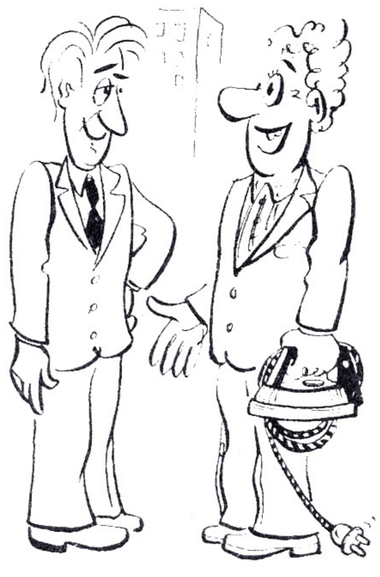

— Зате я впевнений, що вимкнув його.

ВЕСЕЛІ ЕПІТАФІЇ

СКНАРІ

Не жив, а заощаджував на смерть,
і справді вийшли поминки чудові:
уперше гості наливали вщерть,
згадавши і його на добрім слові.

ХАБАРНИКУ

Брав хабарі і хабарі давав,
але на цвинтар теж не забарився.
Усе життя він прохабарював,
лише від смерті не відхабарився.

Олег ОРАЧ.

●

УСПІХ ЛЕКТОРА

На лекції в клубі усівся Хома
Позаду, до лектора боком.
Усі нудьгували, і він крадькома
Також задрімав ненароком.

І звідки з'явився у залі комар?
Припав до Хомового носа
І ну, як ужалить! Проснувся Хома,
Зорить на напасника скоса.

І думка майнула: «Уб'ю комара!»
Завмер він і — плесь у долоні!
І оплесків хвиля знялась тоді враз,
І лектор схилився в поклоні.

Володимир ГРАБОУС.
м. Ровно.

Подарунок дяді Гната

Відкритий лист малюків дитсадка колгоспу імені Ульянова (Хмельницька область, Старосинявський район) до свого голови Гната Андріановича Куця.

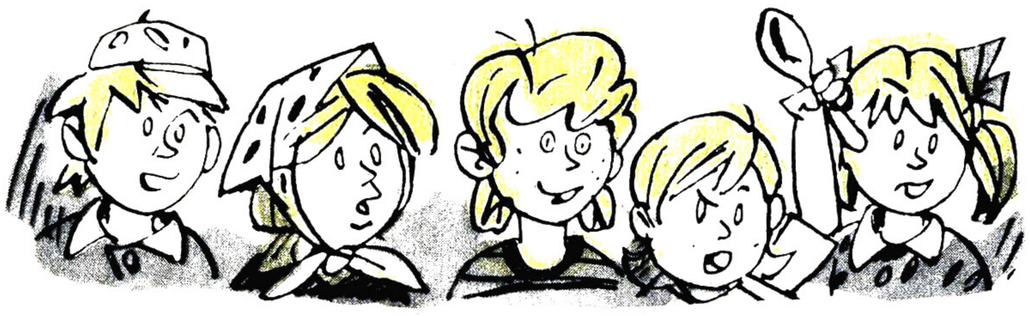

Добрий день, шановний дядю Гнате!
Вас турбують з дитсадка малята.
Пишуть вам Оксанки, Петі, Вані;
Хочемо задать одне питання,
Бо в селі чутки непевні ходять:
Що ото за дім красивий зводять?
Дім великий, дім двоповерховий,
Дах на ньому цинковий, чудовий.
Є два входи — чорний і парадний,
Ще й балкон розкішний і принадний.
Світлі вікна і кімнат чимало —
Є вітальня, спальні є і зали.
Гарна кухня і чудесна ванна,
Всюди кахля та блискучі крани.
Все воно добротне, все прекрасне —
Водяне опалення сучасне
(Це не те, що в дитсадку, до речі,
Де димлять ще допотопні печі!)...
А яке подвір'я, дядю Гнате,
От де нам побігать-погуляти!..
На подвір'ї тім сарай просторий —
Літня кухня в нім, гараж, комори...
Ви вже нам пробачте, дядю Гнате,
Ми б вам не наважились писати,
Та кругом чутки повзуть негарні,
Ніби ви і ваша тьотя Ганя
Особняк той хочете зайняти...
Ми ж у те не вірим, дядю Гнате.
Осьде кажуть і Оксанка, й Петя:
«В дяді є дві хати. Нащо третя?»
Тож усі й погодилися з ними...
Й до такого висновку дійшли ми:
Дитсадок наш — це стара оселя.
Стояками в ній підперта стеля.
Дах у тій оселі протікає.
Піде дощ — і спасу нам немає.
Певна річ, що ми тому не раді...
Отже, ви, як чуйний, добрий дядя,
Зваживши і врахувавши все це,
Вирішили від усього серця
Нам той особняк подарувати —
Так же, дорогенький дядю Гнате?
...Ну, а пліткам і чуткам нещирим
Ми, малята, й крапельки не вірим!

Коментар до листа

Не вірю і я, кореспондент «Перця», хоча чутки ті ширяться-гуляють по селах Паньківцях і Лисанівці. Справді, навіщо Гнату Андріановичу удвох з дружиною займати особняк площею сто п'ятдесят квадратних метрів, що його швидкісними темпами споруджують на колгоспні кошти? Адже в сусідньому селі Олексіївці у нього є чимала власна хата з садибою; живе зараз у гарному колгоспному будинку — із садом, городом, великим подвір'ям та всілякими господарськими будовами. Тож навіщо голові колгоспу ще й особняк? Не вірю. І не лише з етично-педагогічних міркувань, а й з економічних. Не такі вже й блискучі справи у колгоспі імені Ульянова, щоб коштами як заманеться розкидатися. Минулого року не виконали плану здачі буряків (понад 40 тисяч центнерів недодали!), винні держави позики близько півмільйона карбованців, тож хіба при такій ситуації розумний і діловий керівник думатиме про надмірну розкіш для себе? Та ніколи! Дехто, правда, в конторі непевно казав, ніби це питання буде вирішувати правління, і особняк, можливо, віддадуть комусь із колгоспних спеціалістів. Кому саме, я так і не дізнався. Коли завів із деякими спеціалістами мову про це, вони мало не попадали зо сміху: «Ви що, отой палац — нам? Для нас споруджують — і, до речі, дуже повільно, — «рядовий» двоквартирний будиночок. А в особняку, звичайно, голова житиме, а хто ж іще?..»

Та все одно, я навіть і їм не повірив. А так же само, як і Петі, Вані та Оксанки, дійшов твердого висновку: Гнат Андріанович Куць у Міжнародний рік дитини хоче порадувати малюків приємним і щедрим дарунком (тільки поки що не розголошує своїх намірів!) — віддати їм особняк під дитячий садок. Тим більше, що у «відкритому листі» все відповідає дійсності: стара хатина, яка править за дитсадок, і затісна для малят, і потребує ремонту. Сам бачив.

Тому й склав за неписьменних малят віршованого листа і додав прозовий коментар.

Спец. кор. Перця
Ів. НЕМИРОВИЧ.

Хмельницька область.

У «НЕПЕРСПЕКТИВНОМУ» СЕЛІ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Поглянь — третій раз випадає бубнова дама. Мабуть, і до нас, нарешті, присунеться кінопересувка.

МУХА І СЛОН

І сміх, і гріх, і дивина:
Напала Муха на Слона.
І не дає йому спочить —
Дзижчить над вухом і дзижчить.
Слон міг би вмить її убити,
Але не став цього робити:
Дивись, ще піде поговір,
Що він поводиться, як звір.

О ШКУРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

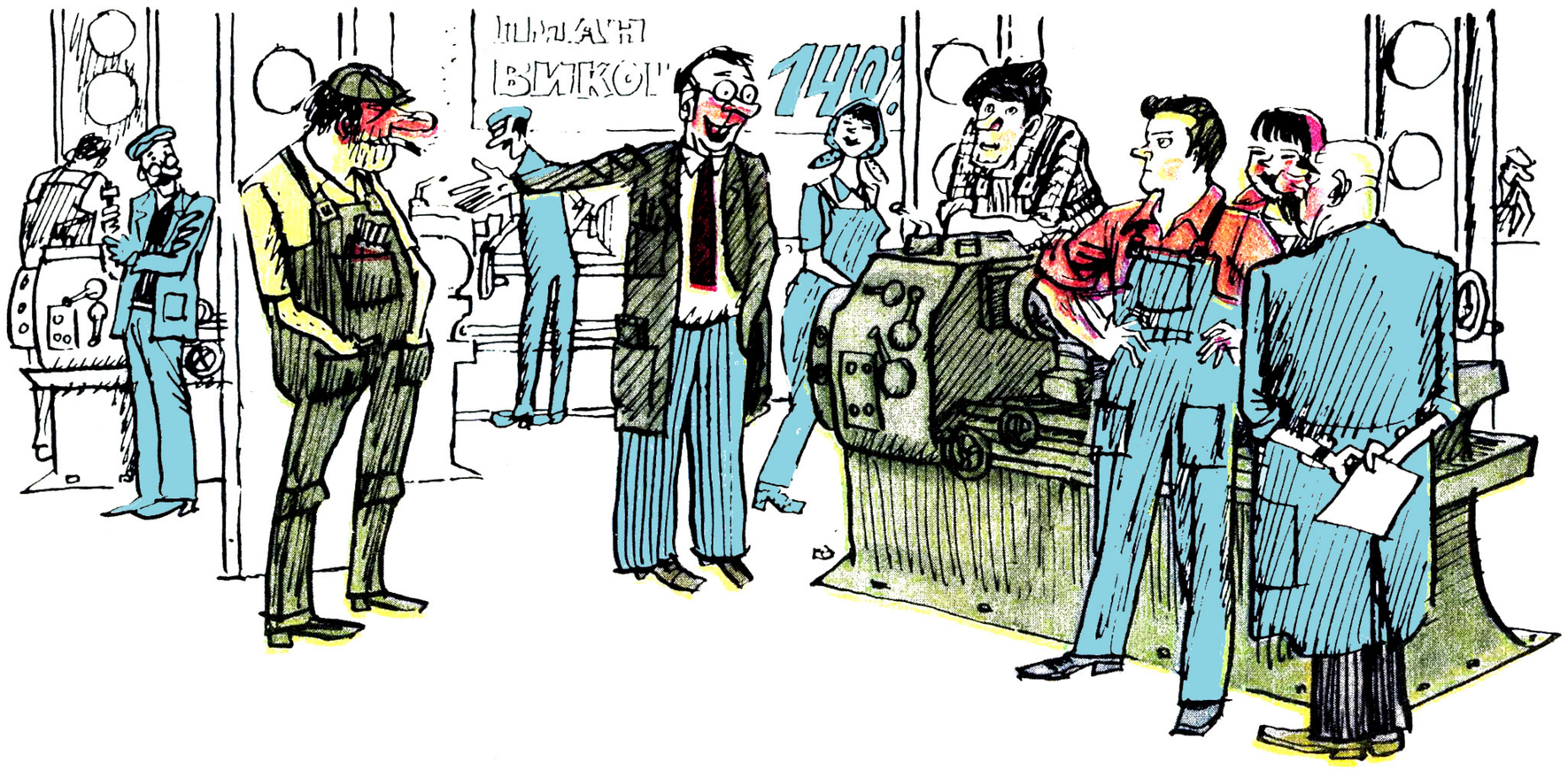

— Може, пробачимо йому запізнення на роботу — все-таки він прийшов сьогодні тверезий?

Дали перцю!

Коли Муштатний А. З. завідував м'ясним магазином, скарги на те, що він образовує покупців, грубіянить, одна за одною надходили до Вовчанської райспоживспілки. Читали-читали ці скарги члени правління райспоживспілки та й терпець їм увірвався. Взяли вони і звільнили Муштатного з роботи. Бо ж дійсно — скільки можна з ним панькатися? Хай знає, як зловживати! Звільнити — звільнили, але тут же призначили його виконуючим обов'язки заступника голови правління радгоспробкокопу ім. Петровського цієї ж райспоживспілки. Дізнавшись про те, як «покарали» Муштатного, читачі написали Перцеві.

Заступник голови правління Харківської облспоживспілки А. Манойло повідомив редакції, що рішення про нове призначення Муштатного відмінено, його звільнено з посади.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

НЕСОЛІДНА СОЛІДНІСТЬ

Документам у нас звикли вірити. Офіційний лист, надрукований на фірмовому бланку, викликає повагу. Бо за ним, як правило, стоять серйозні люди, які відповідають за свої слова.

Проте, як показує сумна практика, так буває не завжди.

У Києві, по вулиці Жданова, 10, стоїть чотириповерховий будинок. Будинок цей — відомчий і, як всі відомчі будинки, має свого господаря — Головне управління річкового флоту УРСР. Колись він був житловим, але поступово мешканців з нього виселили, а на зміну їм прийшли різні установи річковиків. Жильці залишились тільки у трьох квартирах — №№ 6, 14 і 15. Це переважно — люди немолоді, декому з них давно вже за сімдесят. А треба сказати, що ремонту в цих квартирах не проводилося вже понад тридцять років. Ну й, самі розумієте, — тут вентилі проіржавіли, там труби потекли, тут дерев'яні конструкції струхлявіли, там електропроводка вийшла з ладу... Східцями стало небезпечно ходити, а дві квартири постійно заливає водою з верхнього поверху... Життю такому, як бачите, не позаздриш.

Спочатку жильці поводилися спокійно. Що могли — своїми силами лагодили. Та потім побачили, що своїх сил — явно малувато, і почали звертатися в житлово-комунальне управління, а скорочено — ЖКУ.

— Не хвилюйтеся, дійде черга й до вас, — заспокоювали їх.

Черга посувалася тугувато. Минали роки, а ремонту ніхто не робив. Правда, час від часу жильцям надходили отакі папірці:

«На Вашу заяву від 22. XI. 76 р. житлово-комунальне управління Головрічфлоту повідомляє, що кошторис на ремонт ванни і кімнати складено. Ремонт буде проведено у I кварталі 1977 року».

«ЖКУ Головрічфлоту повідомляє, що ремонт сходів буде проведено згідно плану поточних ремонтів у I кварталі 1977 року».

«...ремонт кухні буде проведено... в II кварталі 1977 року».

«Головрічфлот УРСР зобов'язав керівництво житлово-комунального управління провести ремонт...» і т. д.

Підписувалися ці радісні повідомлення то начальником ЖКУ В. Фурсом, то начальниками відповідних відділів, а одного разу — навіть самим начальником Головрічфлоту т. Славовим. Правда, мінялися підписи, та не мінялося становище: ремонтники не приходили.

Нарешті, навесні минулого року для мешканців злощасних квартир засвітив промінь надії: начальник Головрічфлоту (знову ж таки — особисто!) пообіцяв їм, що вони будуть переселені звідти.

Перескакуючи подробиці, скажемо: у квартирах №№ 6, 14 і 15 ще й досі живуть. Бо, як витікає з листа від 7 березня 1979 р., підписаного — знову ж таки тов. Славовим, «...в даний час у Головному управлінні відсутній вільний житловий фонд».

Питання про переселення, отже, відсувається на віддалену перспективу. Якщо вірити цитованому листові, — десь іще на один-два роки. Ну, а як же з ремонтом?

А ніяк. Про нього ніби й забули. У всякому разі, на лист жильців з цього приводу, пересланий редакцією «Перця» в Головрічфлот, надійшла відповідь, у якій про ремонт жодним словом не згадується. У відповіді знову повторюється теза про те, що вільних квартир Головрічфлот поки що не має.

Відповідь ця, до речі, як і всі попередні численні відповіді з райдужними запевненнями, надрукована на солідному бланку. Скріплена солідними підписами. Єдине, чого їй бракує, — це солідності змісту. І через те вона сприймається якось несерйозно. Можна сказати — з усмішкою.

От тільки усмішка виходить якась не дуже весела.

В. БОЙКО.

Мал. А. БОРДУНІСА

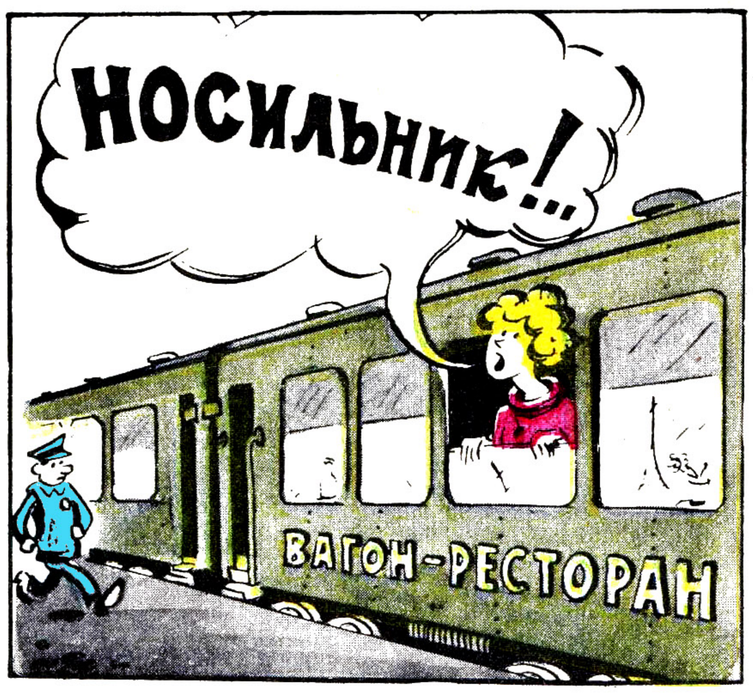

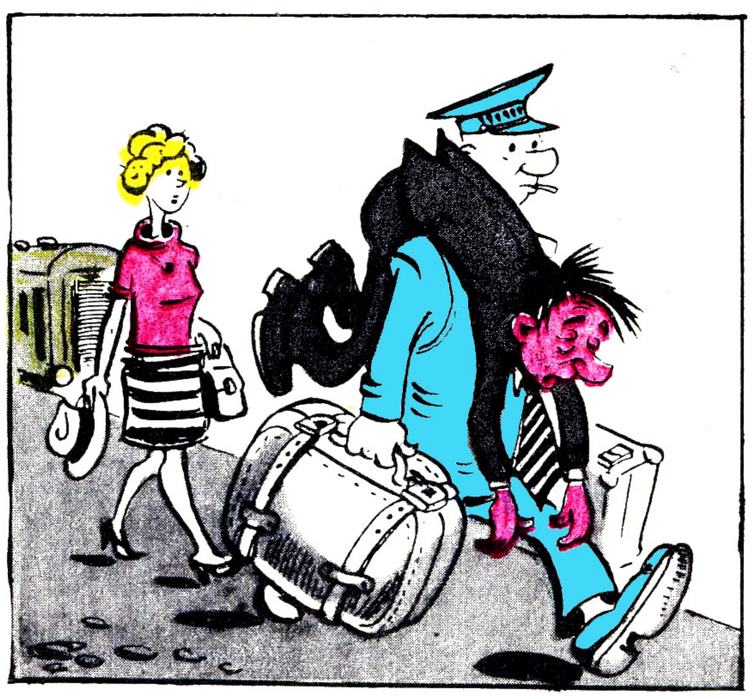

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Житіє святих і нечестивих

Святий грішник.

— Дасте на пляшку, — відремонтую ворота.

— Алло, ми ж замовляли нектар!

Поцупив з райського баштану.

Без слів.

Без слів.

Крамниця рідкостей

Людина часто непомітно для себе стає рабом власних речей. Милуючись новим меблевим гарнітуром, вона боїться зайвий раз сісти в крісло, торкнутися лискучої поверхні серванта. А як вона тремтить над новим посудом! Не дай боже розбити! Ця думка прошиває хазяйське серце електричним струмом.

А от речі, які пропонує наша крамниця рідкостей, мають ту перевагу, що повністю позбавляють од подібних хвилювань. Хоч зовні вони непривабливі, деякі просто неоковирні, зате є гарантія, що вони, ці речі, ніколи не стануть причиною стресових ситуацій.

Узяти, наприклад, 17 сервантів виробництва Котовської меблевої фабрики на Одещині. Якщо невихований гість здумає навіть вирізати на такому серванті свої ініціали, господар і оком не моргне. Бо сервант цей має такий вигляд, що зіпсувати його ще більше вже неможливо: плями на поверхні, відколи, тріщини, облізла поліровка.

Або стільці Стрийського меблевого комбінату, що на Львівщині. Розколи і тріщини на ніжках мають морально підготувати господаря до того, що стілець ось-ось розпадеться. Тому, коли це трапиться (а трапиться неминуче), він не тільки засмучуватись — дивуватися не буде.

Продукція львівського виробничого об'єднання «Веселка», яка прибула до нашої крамниці з Донецького центрального універмагу, також надійно берегтиме нерви гостинних хазяїв: 210 наборів для вина, 55 ваз для фруктів, 120 маслянок, 120 цукорниць, 1725 склянок — усі ці витвори мають нерівні краї, подряпини, деформовану поверхню, до того ж — хитаються. Отже, коли надто енергійний гість, захопившись розповіддю, випадково зачепить щось із посуду, господарі тільки посміхнуться. Мовляв, бийте собі на втіху!

perec-ua.
perec-ua.

Виставка ШиРнетРеба

УНІВЕРСАЛЬНИЙ РЕЦЕПТ

У вас поганий настрій. Усе дратує. Ви почуваєте себе глибоко нещасним. Є тисячі рецептів для того, щоб настрій поліпшити. Одному допомагають фізичні вправи, іншому — добра книга або улюблена мелодія. Буває, що повернути хороший настрій може тільки смачна вечеря. Коротше, до кожного окремого випадку потрібен суто індивідуальний підхід.

А от на Артемівській взуттєвій фабриці знайшли універсальний рецепт, при допомозі якого людині буквально за десять хвилин можна повернути хороший настрій. Варто протягом отих десяти хвилин поносити чоботи, які випускає підприємство, і потім їх зняти, як на обличчі людини з'явиться блаженна посмішка і відчуття полегшення. Більше десяти хвилин витримати цю екзекуцію важко — задники, мов лещата, стискують п'ятки, а цвяхи, що стирчать з устілок, впиваються у ноги. 300 таких пар надійшло на нашу виставку.

ДУПЕЛЬ-ПУСТО

Сеанс гри в доміно для відвідувачів виставки будуть давати керівники заводу «Дніпропластмас» з Дніпропетровська.

Гру проводитимуть тими двадцятьма комплектами доміно, які в лютому цього року відправили Ново-Українській міжрайбазі Кіровоградської області. Оскільки на жодній кісточці нема жодної цяточки, то гра буде проходити під девізом «дупель-пусто».

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

Шановний виставком! Мене дивує, що ваша виставка вперто ігнорує продукцію Миколаївського виробничого трикотажного об'єднання. А даремно! Скажімо, плавки, що їх випускає це підприємство, прикрасили б ваш виставочний стенд. Щоб у цьому переконатися, досить завітати на будь-який пляж. Якщо побачите чоловіка, який прожогом вискакує з води, обома руками підтримуючи плавки, знайте, що на ньому продукція отого самого об'єднання. Чомусь від води плавки ці вдвічі розтягуються і, певна річ, спадають, якщо їх не підтримувати.

П. САЙЧЕНКО,
інженер.

ДИСПУТ З ІЛЮСТРАЦІЄЮ

У лекційному залі виставки відбувся диспут на тему «Щастя — яке воно?» Після бурхливої дискусії, в якій взяли участь усі присутні, було показано (замість традиційного кінофільму) сувенір Мукачівської фабрики художніх виробів. Сувенір тематично доповнював диспут, бо саме мав назву «Щастя».

Присутні принишкли і приголомшено роздивлялись цей витвір з подряпинами, плямами, поганим лаковим покриттям, гострими окрайками.

— Оце і є щастя?— здивовано запитала повновида жінка.

— Оце і є,— відгукнувся гостроносий чоловік. — Можете придбати його. До речі, товариші, — звернувся він до присутніх,— на нашій виставці — 135 подібних сувенірів, щойно надісланих одеською базою «Укроптгалантереї».

— А можна не купувати сувенір «Щастя»?— несміливо запитав хтось з учасників.

— Можна,— знизав плечима гостроносий чоловік.

— Боже, яке щастя! — зраділа повновида жінка.

МАЛЕНЬКІ ХИТРОЩІ

ЩОБ МАТИ СПОКІЙ

Хіба не буває так? Дзвінок у двері. Ви відчиняєте, і якийсь незнайомий чоловік з порога кидається до вас з обіймами.

— Не пізнаєш? — дивується він. — Я ж троюрідний брат двоюрідної племінниці твоєї дружини. Оце приїхали до вас трохи погостювати... Гей, хлопці, — звертається він до дверей, — не соромтеся, проходьте!

Перехопивши ваш ошелешений погляд, він пояснює:

— Не лякайся. Всі хлопці надійні. Це наша бригада лісорубів. Як часто пишуть, разом працюємо, разом і відпочиваємо...

Так от, якщо вам надокучають далекі родичі, земляки, знайомі або незнайомі — не впадайте у відчай. Є спосіб раз і назавжди віднадити їх од ночівлі у вашій хаті. Купуйте спеціально для таких гостей ліжка дніпропетровського заводу «Червоний металіст». Крім того, що в них ламаються рами, ще й сітка злітає, і людина щоразу опиняється на підлозі. Переночувавши отак нічку-другу, гість дасть вам спокій.

На нашій виставці демонструється 25 таких ліжок, що надійшли з київської фірми «Меблі».

ПИШІТЬ, БУДЬ ЛАСКА!

У деяких магазинах, їдальнях, майстернях іноді не допросишся книги скарг. Відвідувач починає нервувати, обіцяє скаржитися. А тим часом можна, не нервуючи клієнта, застрахувати себе від його гніву.

При цьому книгу скарг треба вручити відвідувачеві на першу ж його вимогу.

— Пишіть, будь ласка! — люб'язно каже директор і підносить клієнтові ще й ручку.

Той робить кілька нервових спроб щось написати і повертає ручку директорові. Мовляв, що ви мені підсовуєте — вона ж не пише!

Тоді з такою ж люб'язною посмішкою пропонує клієнтові ручку касирка. Потім по черзі — інші працівники, аж до прибиральниці.

Клієнт весь кипить від гніву, марно намагаючись надряпати бодай слово.

— Так ви кажете, що ці ручки випускає харківський завод «Оргтехніка»? — грізно перепитує він і, забувши про свій недавній намір, іде додому писати скаргу вже на бракоробів.

1000 таких ручок недавно одержав виставком.

ВІРНИЙ СПОСІБ

Як хтось сказав, людина не знає, де вона загубить, а де знайде. Наприклад купити дорожну сумку Сніжнянської шкіргалантерейної фабрики (Донецька область) — все одно, що гроші на вітер викинути. Досить глянути на ті 50 сумок, які експонуються на нашій виставці, щоб зрозуміти — то явний брак. Усі вони в зморшках, підкладка підшита нерівно. Проте є у них один дефект, який може стати в пригоді.

Уявіть, виїхали ви у неділю кудись на природу з друзями. Усі витягають з сумок наїдки, пляшки з компотом і квасом. А ви вовтузитеся біля своєї сумки, ніяк відкрити її не можете.

— Допоможіть, — просите приятелів. — Замок заїло!

Але і їхні спроби марні. Доводиться вам везти цілісінький провіант додому.

Самі розумієте, кільканадцять таких невдач при відкриванні сумки — і можна на зекономлені гроші телевізор у розстрочку купити.

Куточок етимолога

Відомий вислів **«Вилетиш, як корок з пляшки»** ніколи б не зажив такої популярності, якби малися на увазі корки до бутлів, які виготовляє іршавський райпромкомбінат на Закарпатті. За розміром ці корки-кришки набагато більші горловини бутлів. Отже, не тільки вилетіти, а навіть заткнути бутлі не можуть.

* * *

Крилата фраза **«Якщо не бачиш — надінь окуляри»** жодною мірою не стосується спортивних окулярів, що їх виготовляють одеські виробничі майстерні ДТСААФ. Принаймні, тієї партії, яка потрапила на нашу виставку. Подряпини на скельцях аж ніяк не сприяють кращій видимості. Не кажучи вже про те, що оправа окулярів відклеюється.

НАШ АТРАКЦІОН

КІМНАТА СМІХУ

Який атракціон обходиться без кімнати сміху! Ми вирішили не порушувати традиції. Наша кімната сміху обладнана дзеркалами — їх тут аж 122 — виробництва харківського заводу «Митос». Кумедно змінюючи обличчя відвідувачів, вони примушують їх то жахатися, то реготати. Відвідувачі весь час хапаються за щоки, лоби, підборіддя, щоб стерти брудну пляму або намацати подряпину.

Подібний ефект досягається дуже просто — плями і подряпини, яких так лякаються відвідувачі, не на їхніх обличчях, а на дзеркалах.

«КЛЮЧКУ! КЛЮЧКУ!»

Хокейний майданчик виставки може здатися любителеві цього виду спорту дещо незвичайним. Замість популярного «Шайбу! Шайбу!» тут кричать «Ключку! Ключку!» І не глядачі, а хокеїсти.

Річ у тім, що ключки виробництва Жидачівської фабрики культпобуттоварів на Львівщині, крім того, що мають відколи, шорстку поверхню, легко ламаються.

Але в запасі у тренерів аж три тисячі таких ключок.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПРОЧИТАВ

На уроці читання у першому класі Галина Іванівна раптом побачила, що Василько не дивиться в читанку, а блукає поглядом десь за вікном.

— Васю, ану встань,— підняла вона його з місця.— Прочитай нам уголос заголовок оповідання.

Василько підхопився, закліпав очима і по складах протягнув:

— За-го-ло-вок о-по-ві-дан-ня!

Олександр ПЕТРИЧ,
учень 8 класу з м. Конотопа на Сумщині.

РИБАЛКА

Надвечір Петрусь узяв вудку і городами полопотів до ставка. Аж ось і сонечко за обрій закотилося, сутінки на землю упали. Вийшла мати за городи, кличе Петруся вечеряти.

— Я скоро буду! — гукає їй хлопчик. — Ось іще чотири коропи вспіймаю — і прийду.

— А вспіймав уже скільки? — запитує мати.

— Та ще нічого...

Павло ЛАВРИК.

ШМАТОЧОК СОНЕЧКА

Сидять діти у дворі і книжечку читають: «Пригоди Незнайка».

— От смішний той Незнайко, — каже Маринка,— хіба ж таке буває, щоб з неба шматок сонця падав?

— Ні, не буває.

— А от і буває! — каже раптом Лесик. — Нам учора з неба ось такий великий шматок сонечка впав.

— Що ти вигадуєш?! — дивуються діти.

— А от і не вигадую. Він у нас вдома лежить. Ходімте — побачите.

Зайшли діти до Лесика додому.

— Мамочко! — гукає Лесик ще в дверях,— покажи нам шматочок сонечка.

Завела Лесикова мама діток у кімнату, а там на столі, на таці лежить величезна жовта диня.

— Хіба ж це шматок сонечка?! — здивувалась Маринка.

— Звичайно, — сказала Лесикова мама. — Уявіть собі: ця диня достигала на баштані сонячної Туркменії, вбирала в себе золоті сонячні промінці. Хіба б вона достигла без сонця?

Глянула Маринка на диню, а диня та — як золота, здається — сама світиться.

— Справді, шматочок сонечка. Але чому ж Лесик каже, що він з неба впав?

— А дуже просто! — весело сказав Лесик. — Вчора цю диню татів товариш — дядя Рамазан на літаку привіз.

А потім діти сіли і з'їли весь шматок сонечка. Смачно!

Наталя КУЛИК.

«П'ЯТІРКА»

Маленька сестричка
У брата питає:
— Чому в тебе зовсім
П'ятірок немає?
— А двійка та трійка,
То разом же — п'ять?
Повчися на пальцях
Як слід рахувать!
Вхопила сестричка
Щоденник у брата
Й побігла «п'ятіркою»
Радувать тата...

Микола ПАЛЯНИЦЯ.

СХОЖІ-НЕСХОЖІ

У Якова й Серьожі
Обличчя дуже схожі.
Новенькі черевики,
Портфелі невеликі,
Костюми — все однакове
В Сергійка і у Якова!
Ніхто сказать не може,
Де Яків, де Серьожа.
Але прийдіть до нас,
До нас у другий клас —
І вам пояснить кожен,
Де — Яків, де — Серьожа.
Сергійко вчить уроки,
А Яків — руки в боки.
Сергійко скрізь прибрав,
А Яків ловить гав...
Нічого — кожен знає —
В них схожого немає!

Василь СТРУТИНСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

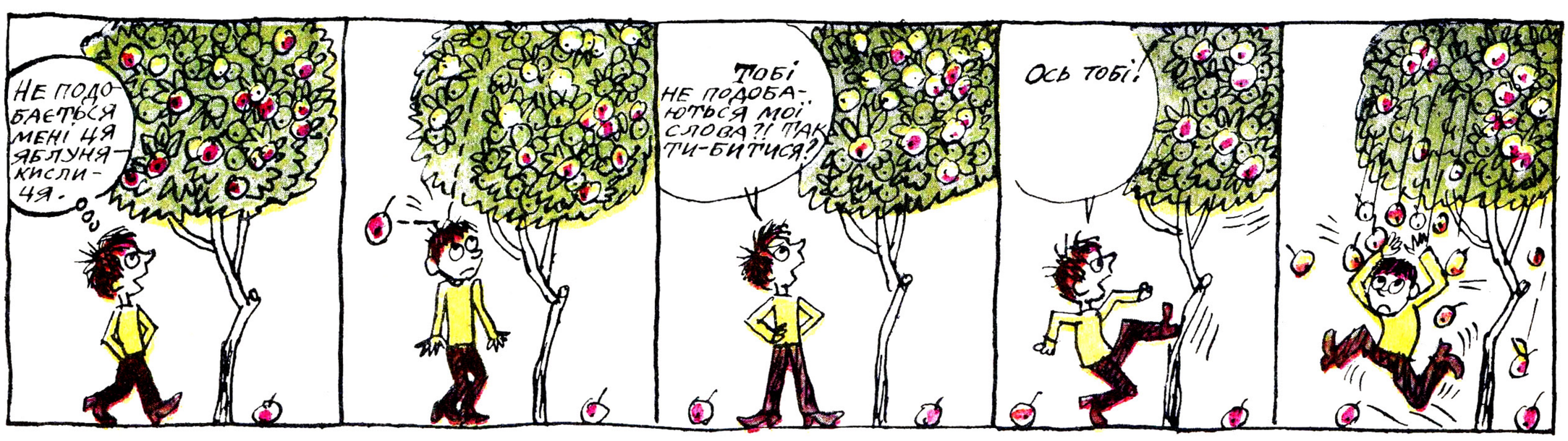

«ШТОВХАЧ» — ВЕЛИКА СИЛА

«Штовхач» — професія не узаконена. Поки що жоден інститут не готує «спеціалістів» вибивати й роздобувати. Тому дорогами країни снують люди різних професій, виконуючи ці благородні функції.

Правду кажучи, я ніколи не думав, що ця категорія людей така необхідна сучасному виробництву. І ніколи цього не знав би, коли б не побував у ждановському виробничому об'єднанні «Азовзалізобетон».

«Азовзалізобетон» випускає конструкції. Для будівництва. І промислового, і житлового, і культурно-побутового. І ось вже кілька років підряд не виконує планів. Недодає продукції. Більш ніж на десять процентів щороку.

Дехто вважає, що причин в об'єднанні багато. І перша та, що часто міняються директори.

Заперечую першу причину. Міняються директори не так вже й часто. За якихось п'ять років усього-на-всього чотири.

Друга причина. Мовляв, на підприємствах об'єднання застаріла техніка. Давно відслужила своє, і пора їй «на пенсію». Тільки з 418 одиниць основного технічного обладнання — 240 давно пора списати. Хіба ці «бабусі» і «дідусі» можуть витягнути план виробництва?

Заперечую другу. Практика показала, що можуть. Приклад? Пилорама Гофмана — з дев'ятнадцятого століття. А ріже й досі. І ще буде різати.

Третьою причиною вважають ручну працю, яка по об'єднанню становить 37 відсотків.

Заперечую категорично. І ось чому. Робітники, яким я висловив це міркування, засміяли мене:

— Дайте нам своєчасно і в належній кількості матеріали, ми й голими руками план виконаємо...

Отже, всі три «об'єктивні» причини відставання об'єднання аргументовано відкинуті.

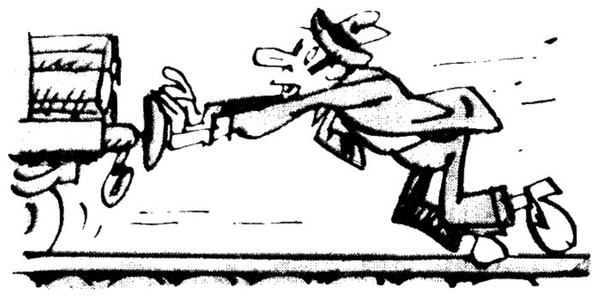

«У чому ж тоді справжня причина?» — спитає читач.

У «штовхачах».

З року в рік об'єднання недоотримує: металу потрібних профілів, цементу високих марок, пиломатеріалів. У 1977 році йому недодано близько тисячі тонн металу, понад 11 тисяч кубометрів щебеню, піску, 15.314 кубометрів лісу. У 1978 році — подібна петрушка. Правда, вже дещо менша. Недодано 740 тонн металу, понад три тисячі кубометрів піску і щебеню, 11.345 кубометрів лісу.

Як відомо, з бульки не зробиш кульки. Це проста істина. Тому відповідні органи планують фонди матеріалів. Розробляють і доводять до підприємств точні графіки поставки. І як мене не переконуйте, ніяк не повірю, що керівникові підприємства хочеться зривати ці графіки. А чому ж тоді їх зривають? І Криворізький металургійний завод, і Красноярський ліспромгосп? Через тих же таки «штовхачів». Зібрався, припустімо, ліспромгосп вже відправляти деревину у Жданов. А тут прилетів «штовхач» із Ровно. І слізно-слізно просить: «Горимо. Підкиньте нам раніше графіка трохи колод». А сльози в нього сорокаградусні. Аж серце стискають. А серце ж не камінь... І покотили вагони в інший бік від Жданова. А був би там на місці «штовхач» «Азовзалізобетону» — сказав би: «Ні, голубчики. За графіком це наш ліс». І своїми сльозами вдарив би по серцю постачальника.

До такого висновку я дійшов, сидячи у кабінеті директора об'єднання «Азовзалізобетон» Б. А. Студзинського. І вже зібрався поділитися з ним цією думкою, підказати. Коли секретарка внесла телеграму з республіканського промислового об'єднання «Укрважбудіндустрія»:

«...Пропоную 7 червня відрядити до Красноярськліспостачзбуту, Іркутськліспостачзбуту, Свердловськліспостачзбуту відповідальних представників строком до першого липня для складання графіків поставки узгодження їх специфікацій.

Зобов'яжіть представників кожні три дні інформувати Головважбудпостач і Будпостач про результати»...

Я заспокоївся. Пройнявся повагою до всього керівництва «Укрважбудіндустрії» взагалі і до її начальника Г. Н. Геймана зокрема. Значить, недаром люди заробітну плату отримують. Значить, думають. Розуміють, що «штовхач» — велика сила.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

м. Жданов.

Мал. Б. ПОДТЯГІНА

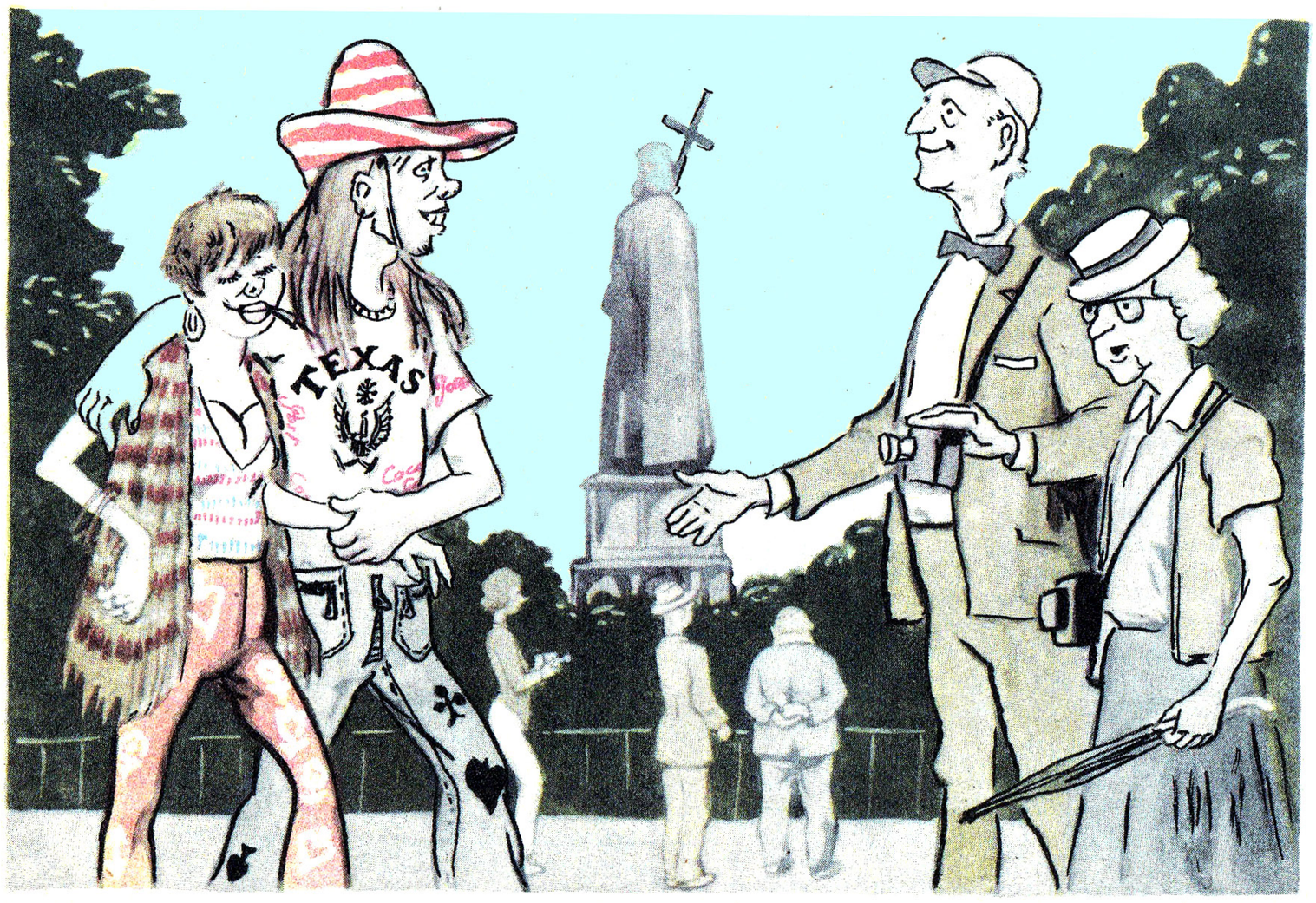

— Хелло! Ви з Техасу?
— Ні, ми з Борщагівки.

Дали перцю!

Суперечки серед робітників Бусь-кого районного шляхового управління виникли тоді, коли стало відомо, що начальник цього управління Гулич І. М. всюди роз'їжджає власною «Волгою», а шляхові листи виписує на службову машину. Частина робітників вважала це неподобством, а інша частина заперечувала: мовляв, а на чому ж Гулич мусить їздити, коли державну машину він розбив. Не дійшовши згоди у цьому питанні, робітники написали листа Перцеві.

Перець звернувся до голови Бусь-кого районного комітету народного контролю П. К. Савченка.

Як повідомив П. К. Савченко, факти підтвердились. Враховуючи ці факти, а також те, що за недоліки в керівництві виробничою діяльністю, запущеність виховної роботи та невиконання планів і соціалістичних зобов'язань Золочівський райком партії уже оголошував йому догану, наказом по Львівському обласному шляховому управлінню за зловживання службовим становищем Гулича І. М. з роботи звільнено.

Дмитро СОЛОДКИЙ

Баєчки

ДВОЄ І ТРЕТІЙ

Два Зайці у городі біля тину
Зчинили лютий бій за капустину,
А тут до них підкрався стиха Лис,
Притьмом накинувсь і обох загриз!..

* * *

Де, чублячись, два ближні шерсть скубуть, —
Лежить відкрита ворогові путь.

БУНДЮЧНЕ КАЧЕНЯ

Задерло дзьоб — не хоче й помічати
Маленького, несмілого Курчати:
— Внуча, пхі, пхі, задрипаного Півня,
Що плавати не вміє... Нам не рівня!..

* * *

Чому ж так зневажа воно Курча?
Так мама каченя оте навча...

КІТ І ТИГР

— Здрібнів і перевівсь на пси наш рід! —
На Тигра дивлячись, промовив Кіт.

ПРИЩ

Вмостився Прищ посеред лоба
І чваниться: — Я на чолі — оздоба!

ШИЛО

— Усю роботу я, я, я звершило!
Шевцеві ж слава! — ремствувало Шило.

ГЕНЕРАЛ повертається на паркет

ЗАМІСТЬ ПОЛІТИЧНОЇ ЕПІТАФІЇ

У штабі об'єднаних збройних сил НАТО в Європі, розташованому в бельгійському містечку Касто, відбулася, як там кажуть, зміна караулу: пішов у відставку верховний головнокомандувач, американський генерал Александер Хейг. А туди прибув його наступник — Б. Роджерс. Теж, звісна річ, генерал, і теж, звісна річ, американський.

Як там заведено, до дня залишення А. Хейгом посади спеціальні офіційні біографи (а є й такі в «атлантичній» штаб-квартирі) підготували докладний життєпис генерала. Розписуючи його достоїнства, біографи користувалися переважно одною граматичною формою — найвищим ступенем: хоч як поверни — в усьому той Хейг є «най!» Принагідно зауважимо, що тією формою вони послуговуються завжди, коли мова заходить про натівського головнокомандувача — починаючи з першого, яким був генерал Дуайт Ейзенхауер. І якщо їм віру йняти, то виходить, що на цю посаду приходять усе кращі й кращі представники американського генералітету.

Так які ж «най» приписуються генералові А. Хейгу?

Їх — чимало. Він відзначається «найтоншими політичними чуттями», він є «найдинамічнішим» з усіх головнокомандуючих — своїх попередників, і до того ж — «найтвердішим у своїх рішеннях і наказах». А взагалі, Хейг — «найбільш атлантичний» серед усіх інших «атлантистів». Інакше кажучи, найбільший натівець у НАТО...

Біографи твердять, що генерал Хейг народжений, власне, для політичної та державної діяльності. Але тут вони просто скористалися тим, що полюбляє казати про себе сам генерал. Якось він навіть прохопився: мовляв, військовим став зовсім випадково, через якісь там обставини. Мабуть, дехто у Вашінгтоні повірив цій самохарактеристиці Хейга, і, можливо, саме тому, закінчивши відому військову академію у Вест-Пойнті, він одразу ж став одним із тих, кого у США називають «цивільними у військових мундирах». Є там такий собі привілейований прошарок, так звані «офіцери по зв'язках». Це значить: по зв'язках Пентагону з сенатом і палатою представників конгресу Сполучених Штатів, з міністерствами й різними державними відомствами, з — а то особливий привілей! — можновладними промисловими колами. І отут випускник Вест-Пойнта таки не схибив, у такий спосіб зблизившись із хазяями могутнього військово-промислового концерну «Дженерал дайнемікс».

У кожному разі А. Хейг став першим полковником серед усіх своїх однокашників по академії. А потім і першим генералом — це звання йому присвоїли достроково.

За особливі бойові заслуги? Та ні! Недарма ж його поза спиною називають «паркетним генералом». Таке прізвисько давно вже міцно прилипло до тих військових, які роблять свою кар'єру, крутячись у вашінгтонських канцеляріях і «коридорах влади». Що ж стосується А. Хейга, то він, власне, і стрілянину чув, либонь, хіба що на маневрах. Однак біографи старанно підкреслюють, що генерал був нагороджений високим орденом, «Хрестом за заслуги», під час війни у В'єтнамі.

До речі, про В'єтнам. Кілька місяців свого перебування там Хейг провів у Сайгоні, біля самого маріонеткового «президента» Тхієу. Як свого часу писала про це газета «Крисчен сайєнс монітор», генерал займався «політичним орієнтуванням» Тхієу.

Потім був Білий дім, де Хейг став главою всього апарату канцелярії президента Річарда Ніксона. Подейкують, що іноді він навіть приймав самочинно рішення, які є виключно прерогативою глави держави.

За що така честь, такі права? Про це, можливо й заради сенсації, але, як вважають, не без підстав, недавно прохопився один із директорів «Дженерал дайнемікс» А. Лефевр. «Це ж наша людина», — сказав він про генерала Хейга, пояснюючи цим не лише його появу в Білому домі, а й у штабі НАТО. Та й біографи натякають, що в стрімкому сходженні «паркетного генерала» по щаблях кар'єри найвирішальнішу роль відіграли «тверді політичні погляди». Що ж то за «погляди», повністю розкрилося, коли генерал умостився в Касто. Недарма ж той самий директор «Дженерал дайнемікс» так відгукнувся на призначення Хейга в НАТО: «Ми йому цілком довіряємо». Пан директор висловився надто стисло й скромно, але досить виразно, щоб можна було зрозуміти просту істину: Хейг був «своєю людиною» військово-промислового комплексу в Білому домі, став такою ж «своєю людиною» і в НАТО! Саме цим своїм хазяям, їхній довірі до нього генерал мав завдячувати призначенням на таку високу посаду. Це — зобов'язувало: довіру треба було виправдовувати. І генерал із запалом взявся за роботу.

Звісно, миролюбців і миротворців у штаб-квартирі НАТО ніколи не було, але новий верховний головнокомандуючий у своєму мілітаристському завзятті, у догідливій запопадливості перед войовничими зброярами далеко-далеко переплюнув усіх своїх попередників.

«Арсенали НАТО вкрай недостатні», — заявив він, ледве встигши прийняти тут справи. І зовсім уже патетично (бо ж знаний як палкий оратор!) вигукнув: «Я не допущу, щоб ми були беззбройними перед лицем зростаючої радянської загрози!».

Власне, ота заїжджена шкапа міфічної «радянської загрози» стала для Хейга улюбленим коником. Осідлавши його, він демонстрував справжні атракціони. Так, наприклад, генерал пустив у обіг винайдений ним термін «синдром приреченості». Що то за «приречені»? А це, за Хейгом, ті, хто «не розуміє розмірів радянської загрози». Або, людською мовою кажучи, хто не поспішає розкривати свого гаманця на нові воєнні витрати. Таких генерал просто-таки глибоко зневажає!

А як, можна сказати, самовіддано потрудився він на нейтронній ниві! В інтерв'ю для преси з нагоди свого від'їзду з Касто Хейг пожалкував, що «не довів цієї справи до логічного кінця». Ще б пак! Генерал мало не казився, коли наштовхнувся на рішучий опір тих сил у Європі, які не бажають на догоду фабрикантам смерті перетворювати свій континент на пороховий погріб із нейтронною начинкою.

Полюбляючи вислів «радянська загроза», Хейг зовсім не переносить слова «розрядка». Воно діє на нього, як червона хустка тореадора на розлюченого бика. «Розрядка? — набичується він. — Вона ж присипляє НАТО!».

Бравий генерал стрімголов кидався в атаку проти розрядки в міжнародних відносинах. Тут у нього був у НАТО надійний спільник — генеральний секретар того блоку Йозеф Лунс. Недарма ж, коли випливло на світ білий нацистське минуле Лунса, генерал горою став за свого однодумця, назвавши його «найкращим європеїстом».

Роздмухування міфу про «радянську загрозу», заперечення розрядки, нагнітання воєнного психозу — все це, розлучаючись із Касто, Хейг зробив лейтмотивом своєї прощальної пісні, яку прокукурікав на сторінках журналу «НАТО рев'ю». Чого там тільки нема! — і радянські дивізії, які вже наладналися захопити всю Європу, і ще чимало різних несусвітних жахів. Отож, заповідає генерал (а стаття його так і зветься «НАТО — порядок денний на майбутнє»), ніякої розрядки, а озброєння, озброєння і ще раз озброєння!...

Які ж тепер подальші плани в Хейга? Він має намір закружляти в політичному вальсі, знову ж таки, звісно, на вашінгтонському паркеті. Насамперед — у будинку № 1028, що на столичній Коннектікут-авеню. Бо саме там міститься так званий «комітет з існуючої небезпеки» — відоме кубло «яструбів», запеклих ворогів розрядки і миру, ворогів мирного американо-радянського діалогу. Там А. Хейг матиме змогу зустрітися аж із трьома своїми натівськими попередниками — генералами Ріджуеєм, Лемнітцером і Гудпейстером.

Ну, а далі генерал знову мітить аж у Білий дім, тепер уже на роль його хазяїна. Він не забарився уже оголосити про свій намір балотуватися на виборах президента Сполучених Штатів у 1980 році. Та це — програма-максимум. А от програма-мінімум — стати сенатором. А чом би й ні? Є ж такий собі Г. Джексон, якого називають «сенатором від «Боїнга», бо саме цей авіаційний концерн проштовхнув Джексона в сенат, щоб він у свою чергу проштовхував там нові, збільшені, асигнування на озброєння, а, значить, і нові вигідні замовлення для того концерну. Так чому ж не може бути й «сенатора від «Дженерал дайнемікс»? Тим паче, що «своя людина» А. Хейг цілком підійшов би на цю роль.

...Генерал (тепер уже відставний) Александер Хейг знову ступив на вашінгтонський паркет. І в паркеті тому тепер уже віддзеркалюється портрет вишколеного прислужника американського військово-промислового комплексу, закінченого мілітариста, злісного антирадянщика, ворога розрядки й миру. Що й казати, портрет досить непривабливий. Але, як то мовиться, не поможе ні мило, ні вода, коли така врода. Тим паче, що генерал і надалі ту воду каламутити збирається, аби рибку в ній ловити.

Яків ВАЛАХ.

ДО ПИТАННЯ ПРО ДОЛЮ

ГУМОРЕСКА

— От ви, Михайле Андрійовичу, мій давній друг, не вірите в існування долі, — сказав з гіркотою в голосі завідуючий магазином залізних товарів Федір Іванович.— Людина ви вчена, бувала, навіть пенсії дістались. Ясно — все знаєте, але щодо долі, то, по-моєму, того... пробуксовуєте. Бодьо! — звернувся він до сусіда, рудого вусатого здорованя, — а розкажи-но про отой випадок із старим Гайдуком.

Товариство з нагоди суботнього дня лежало на галявині міського лісопарку і поглинало сонячні промені. Бодьо, продавець того ж магазину залізних товарів, розплющив одне око.

— Кому?— спитав він перевтомленим голосом.
— Що — кому?
— Кому розповідати?
— Он йому — Михайлові Андрійовичу.

— То скажіть, щоб лягав поруч — нині в лісах місячник тиші почався...

Але гордовитий пенсіонер знехтував історією старого Гайдука, лишившись висіти у своєму новенькому гамаку в позі піднятого на дибу галерника. На ім'я Гайдука підняв голову сивий Стефко з жеку:

— Вуйцю, а що зі старим?

— Та нічого, лежи. Колись по ньому товарний поїзд проїхав.

— З ним не нудьгуватимеш, це — точно,— погодився Степан і почав ловити павука, що намагався втягнути йому у вухо збожеволілу муху. Така нахабність комахи говорила про те, що товариство відпочивало не першу годину, злившись із природою всім єством.

— Так ви, Михайле Андрійовичу, й досі не вірите в долю?

— А що змінилося, щоб я повірив?— долинуло з гамака.— Хіба що он Бодьо забулькотів. Чим то він? Носом? Можна зрозуміти, чому ви, Федоре Івановичу, плану не виконуєте. Вашому Богданові озвучувати б мультфільми, а він, бач, за прилавок поліз...

— Доля,— зітхнув Федір Іванович. — Знову ж таки доля, Михайле Андрійовичу.

— А ви його виженіть, і доля зміниться, — почав заїдатися жовчний пенсіонер.

— Добре, що ви геометрію викладали,— кинув завмаг,— а то б не тільки прямокутників та радіусів наламали, а й людям — життя. В цьому, певно, теж була мудрість долі.

Гамак загойдався.

— Мудрість її в тому,— різко долинуло з нього,— що ви, вуйку, шпінгалетами займаєтесь і терпугами. Теж знайшовся мені філософ і пророк!

Запанувала тиша, в якій чутно було лише ображене сопіння співрозмовників.

— А вона, мабуть, таки є,— подав голос жеківський Степан.— Є вона, ота доля.

— Помовчіть!— нервово вистрілив гамак.— Аби була, у мене сьогодні було б розумніше товариство.

У Федора Івановича сіпнулись плечі, але він не сказав і слова. А жеківець, ніби й не чув репліки:

— От я колись, як ще не страхувався, де не ступлю — ногу зламаю чи пальця викручу. А як застрахувався... Пам'ятаєте, я мав заячу шапку. Так по ній, коли якось лісом ішов, з чотирьох стволів браконьєри торохнули, і хоч би дробина влучила, а поруч осика впала! Доля, браття! Або ж он наш електрик,— вів далі Степан,— нащо обережна людина, а й то — зі стовпа якось його збило. Впав, убив на місці боксера — є такий собацюра, а йому хоча б волосинка впала. От так! Та ні, що там казати — доля є, це точно!

Висновки Степана, базовані на конкретних, як мовиться, життєвих прикладах, ніби підсумовували дебати. Михайло Андрійович не міг стерпіти вульгарної профанації науки, отож набрав повітря і вкрай роздратовано махнув лівою рукою:

— Ви просто не знаєте, що означає слово «доля», плутаєте це поняття з сумою минулих подій і вражень...

Він ще раз хотів махнути рукою, щоб сказати, з ким має справу, але не зміг: рука заплуталась у вічках гамака. Намагаючись звільнити її, він повернувся на бік, правою рукою визволяючи ліву, але центр ваги змістився, гамак крутнувся. Спочатку Михайло Андрійович ледь не впав у траву, але наступної миті вже був скручений сіткою по руках і ногах. Лише галстук знайшов у цьому коконі кватирку і, випорснувши на волю, легко гойдався на привітному вітерці. Михайло Андрійович конвульсивно потріпувався, щось приглушено вигукував, але продовжувати складні розмови явно не міг.

Усе це сталося так несподівано, що компанія спочатку навіть не звернула уваги. Бодьо у сонячному сні щось солодко глептав, Степан намагався безкровно розв'язати конфлікт із павуком, а Федір Іванович сидів, притулившись до стовбура, дошукуючи особливо переконливих силогізмів для нелегкої дискусії.

— І все-таки, Михайле Андрійовичу,— почав він,— коли я торік забув у трамваї парасольку...

Він не закінчив, бо від гамака почулося ревіння пораненого тура. З товариства спало приємне оціпеніння, і воно підняло голови. Всі з неприхованою цікавістю спостерігали за еволюціями Михайла Андрійовича, який, міцно сповитий, розгойдувався і набирав високої амплітуди. Федір Іванович підвівся і пішов до гамака.

— Що з вами, Михайле Андрійовичу? Сонце нагріло?

Той не відповів. Він ще трохи поборсався і затих.

— Його треба розплутати,— підійшов ближче жеківський Степан.— Ач, бідолаха, як зсукався. Ці гамаки, я вам скажу...

Розкрутити гамак було неможливо, оскільки він увесь був пронизаний руками і ногами Михайла Андрійовича. Вуйко Федір поліз до кишені і витягнув ножа. Але виручити з біди приятеля не зміг: той заборсався з новою силою, гукнувши, що не потерпить знущань. До того ж, як вдалося з'ясувати з подальшого тексту, гамак він сам спроектував і вив'язав, а тому ним дуже дорожить.

Товариство, збите з пантелику, почало радитись, як бути далі. Веселий червневий дощ, що зненацька грянув над лісопарком, загнав хлопців до буфету, де нарада тривала.

— Ви тільки подивіться,— з глибоким співчуттям говорив вуйко Федір, поглядаючи у вікно, — дощ періщить, а він висить. Як кажан, на двох точках. Бідолаха... Казав, що долі немає...

— Це вона якраз і є,— мстиво кинув Степан. У відповідь Федір Іванович осуджуюче похитав головою, а Бодьо, закінчивши розправу з хеком, додав:

— А мені завжди найбільше докучає голод.

Потім він, уявивши, мабуть, себе в гамаку, запропонував — якщо вже Михайло Андрійович так дорожить своїм винаходом,— спиляти гілки і визволити його в такий спосіб.

Пізно ввечері, коли пасажирів у трамваях стає так небагато, що в них заходять навіть контролери, перемазане глиною товариство, намагаючись бути непоміченим, просувалося міськими вулицями. Біля однієї трамвайної зупинки з вікна вагона почулось:

— Любий, глянь, якого сома люди в сітці несуть!

— Браконьєри ненаситні,— долинуло у відповідь.— Я б їх...

Трамвай рвонув уперед, а налякані хлопці з нелегкою ношею побігли задніми дворами.

— Ви знаєте,— сказав Федір Іванович, коли двері відчинились і на порозі стала немолода, але стрункa жінка,— ви знаєте, Михайло Андрійович ніколи не вірив у долю. Якби він був трохи стриманішим, цього б не сталось...

Дружина затулила обличчя руками.

— Це трапилося в лісопарку... Раніше ми його принести не могли...

Жінка заридала.

— Обмийте його самі,— сказав вуйко Федір. — Ми вже не маємо часу. Хлопці, заносьте.

Вони вийшли з дому і зупинились біля під'їзду покурити. За якийсь час на третьому поверсі раптом відчинилося вікно і, висунувшись із нього, Михайло Андрійович простуженим голосом крикнув:

— Патякаєте про долю, профани? Її немає!..

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Мал Р. САХАЛТУЄВА

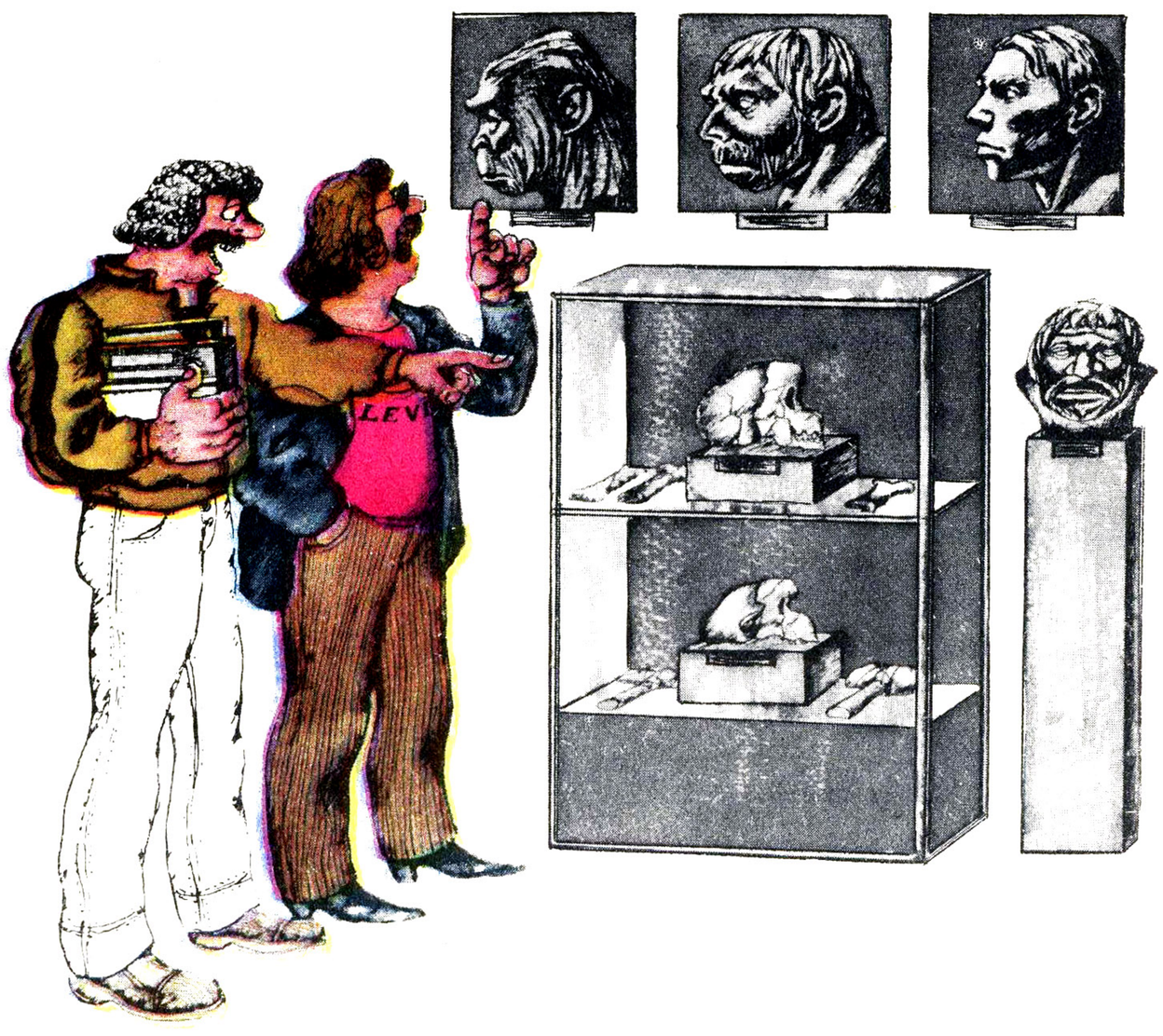

— Який жах! У них не було ні телевізора, ні магнітофона, ні радіо. Як вони жили?!

— Напевне, тому вони й вимерли.

Іноземний ГУМОР

МАЛЮНКИ З ЖУРНАЛІВ: «РОГАЧ» — Братіслава, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ФЮЛЕШ» — Будапешт, «СТИРШЕЛ» — Софія, «ПАВЛИХА» — Любляна.

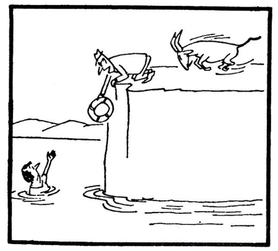

Без слів.

— Це наш коректор, а зробив таку помилку.

— Хвилинку зачекайте, моя секретарка шукає вашу скаргу.

— Синові я залишив дачу, дочці — авто, а вони мене влаштували в будинок престарілих.

Без слів.

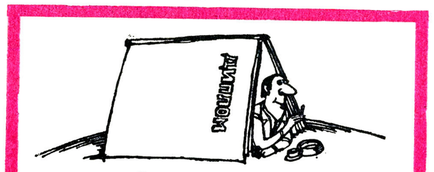

Притулок на все життя.

ЛИШ ОДИН ТІЛЬКИ РАЗ

— В житті я пив один лиш раз, —
Микита похвалявся.
— Це точно. Весь останній час
Ти тільки похмелявся.

Марко МЕЛАМЕД.

●

КОТЯЧЕ КОХАННЯ

Хвалила Кішка Горобця:
— Який ти гарний, любий друже!
Знай, що у Кішок всіх серця
до тебе здавна не байдужі.
А Горобець не вчув біди,
хвіст розпустив і — скік! —
до Кішки.
...Була б з них пара хоч куди,
та з Горобця лишились ніжки
і пір'я трішки.

Роман ЮЗВА.

Народні усмішки

А ДЕ Ж ЧОРТ!

Пішла бабуся в парк культури з онуком. Підійшла до каси атракціонів, а касир попався не дуже ввічливий, нагрубіянив ні за що бабусі. Взяла бабуся квитки, і прямують вони до «Чортового колеса». Онук уважно роздивився його й питає:

— Ну, добре. Це колесо, а де ж чорт?

— А он у будці квитки продає, — відповіла бабуся.

ДАЙТЕ КАРБОВАНЦЯМИ

Одержуючи зарплату, Іван Петрович каже:

— Дайте мені, будь ласка, зарплату самими карбованцями.

— А це ж навіщо? — здивувався касир.

— Е-е-е, — хитро протягнув Іван Петрович. — От я приходжу додому, віддаю гроші жінці, поки вона порахує по карбованцю, то я вже за порогом...

Повідомив І. Д. МАГОМЕТ.
Смт. Бурштин
Івано-Франківської області.

ЧИ БАЧИВ ЦАРЯ

Відслужив солдат двадцять п'ять років у царській армії та й повернувся в село додому. Обсіли його на колодках і старі, і малі, розпитують про службу. От один дідусь і питає:

— А ти батюшку-царя та царицю бачив?

— Царя то я бачив, отак як вас, а от його молодиці бачити не довелось...

Повідомив І. І. ДИБИНСЬКИЙ.
с. Гопчиця
Погребищенського району
Вінницької області.

БАБИНІ ОНУКИ

Йде баба вулицею з двома онуками. Більшого несе на плечах, а меншого тягне за руку.

— А чого це ви, бабо, більшого онука несете, а меншого за руку тягнете? — питає хтось.

— А це на плечах доччин, а цей — невістчин, хай пробіжиться, нічого з ним не станеться...

Повідомив Я. С. МИШКО.
с. Крижівці
Хмельницького району
Хмельницької області.

НА ЕКЗАМЕНІ

Автоінспектор питає одного чоловіка, який прийшов складати екзамен на права водія:

— Ваш автомобіль через технічні несправності зупинився на залізничному переїзді. Що ви будете робити?

— Сигналити...

— Як? — запитує автоінспектор.

— А так, жалібно-жалібно...

Повідомив Б. КОХАЙКЕВИЧ.
м. Львів.

ПЕРША ДОПОМОГА

Йшов п'яний чоловік додому, не втримався на ногах, упав на землю та й лежить. Зібралися перехожі.

— Треба швидку допомогу викликати! — запропонувала одна жінка.

— Підніміть йому голову! — пропонує перехожий.

— Розстебніть комір!

— Розступіться, хай дихне свіжим повітрям...

— Дайте йому чарку горілки! — сказав дідусь.

Той, що лежав на землі, розплющив очі, підняв голову:

— Ану замовкніть усі і слухайте, що отой дід каже...

Повідомив Б. СЛЮСАР.
м. Кам'янець-Подільський.

АБИ ДИПЛОМ БУВ

Рільничий бригадир сказав голові колгоспу:

— Ну, що це в нас за агроном — геометрії зовсім не знає: обміряти площу зораної ділянки нікому.

— Це не ваше діло! Знає — не знає, слава богу, диплом має. А ділянку обміряйте самі...

Повідомив Г. АНТОНЧУК.
м. Підгайці
Бережанського району
Тернопільської області.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Просимо притягнути до відповідальності скотаря нашого колгоспу Г., так як він обзивав доярку Ф. і погрожував життям».

(Із заяви).

«Когда была узята самогонка гр. Горелюк старалась избить бутлю с самогоном».

(З пояснення).

«Гр. Протас не користується авторитетом серед громадян села можна его завше зустріти в п'яному вигляді, що виражається нецензурними словами серед громадян...»

(З характеристики).

«А во дворе было много чужих людей и весь дом сидел на скамейке гулял».

(Із заяви).

«Потерпілий Самокшин наздогнав іншою автомашиною і сівши на водія цієї автомашини в кабіну наказав їхати...»

(Із акта).

«З відповідачем Гріщенком ми одружились 1 листопада 1952 р. народження».

(З позову про розірвання шлюбу).

Зібрав І. МАТЕЙКО,
майор міліції.
м. Івано-Франківськ.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Курець на медогляді.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Ресторан — не аптека, або як я став алкоголіком — під такою назвою у № 3 журналу було надруковано фейлетон про те, що в багатьох ресторанах порушуються правила продажу спиртних напоїв.

Після виступу «Перця» заступник начальника Головного управління громадського харчування Міністерства торгівлі УРСР І. Д. Петровська повідомила, що фейлетон обговорено на виробничих нарадах у колективах підприємств громадського харчування в Одеській, Черкаській, Волинській, Івано-Франківській та інших областях і місті Києві. Нині звернуто увагу керівників підприємств громадського харчування на недостатній контроль за виконанням наказу Міністерства торгівлі УРСР від 2 червня 1978 року.

На місцях розроблено додаткові заходи по посиленню боротьби з пияцтвом.

Зменшенню споживання спиртних напоїв у республіці сприятиме те, що протягом 1979 року буде відкрито 32 пивні бари, 42 молодіжні кафе з реалізацією в них десертних і молочних коктейлів.

За порушення правил відпуску спиртних напоїв цього року в системі громадського харчування м. Києва звільнено 13 чоловік. На директорів ресторанів «Буковина» (м. Чернівці) Безверхнього М. П., «Умань» (м. Умань) Осипенка М. Т., «Україна» (м.Луцьк) Петренка І. Х. накладено адміністративні стягнення.

Крім того, «Перець» одержав відповідь і від керуючого Укрдорресторану С. Н. Васюка, в якій, зокрема, говориться, що фейлетон обговорено на виробничих нарадах у дорожніх ресторанах. Трести дорожніх ресторанів ведуть роботу по скороченню реалізації спиртних напоїв і розширенню продажу пиво-безалкогольних напоїв, соків. Із боку апарату Укрдорресторану і трестів дорожніх ресторанів здійснюється контроль за дотриманням і виконанням правил продажу спиртних напоїв.

★ Редакція одержала листа з міста Чорткова, в якому повідомлялося про те, що деякі кондуктори міських автобусів гроші за проїзд беруть, а квитків не видають.

Начальник Тернопільського обласного управління автотранспорту А. І. Мицик повідомив редакції, що факти, вказані у листі, дійсно мали місце. За порушення фінансової дисципліни і провезення пасажирів без квитків кондукторів Чортківського автопідприємства № 19036 Дроздяк і Колесник з роботи звільнено, а кондукторам Сиволос та Ченізі оголошено догани.

★ Про те, що головний бухгалтер Пролетарського райвно міста Донецька Чорнобаєва Н. Г. зловживає службовим становищем, розповідалося у листі до «Перця».

Заступник Міністра освіти УРСР В. П. Шепотько сповістив редакції, що при перевірці листа факти підтвердились. За приховування нестачі по касі, систематичне порушення порядку у веденні обліку інвентаря, зловживання службовим становищем при розподілі килимових виробів наказом по Донецькому обласному відділу народної освіти Чорнобаєву з посади головного бухгалтера звільнено.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Хлопці! Поможіть виконати план по вовні.

Друже Перче!

Вирішили ми у себе в колгоспі відкрити ремонтну майстерню. Питаєш, що ми у ній ремонтуватимемо? Та все, що прийдеться: радіотелескопи, електронні мікроскопи, локомотиви, космічні кораблі, кольорові телевізори...

Звичайно, ти скажеш, що для цього потрібно мати складне устаткування, висококласних спеціалістів... Помиляєшся, Перче. Нічого цього не потрібно. Крім досвіду. А його ми запозичили у керівництва Знам'янської райсільгосптехніки. Можемо по секрету поділитися і з тобою.

Отже, здали ми протягом 1976—1978 років на обмінний пункт цієї організації сім двигунів від автомобілів ГАЗ-51. Поки що тільки два із них нам вдалося повернути назад, і то лише з допомогою обласних організацій. Замість решти двигунів ми почали одержувати отакі повідомлення:

«Знам'янська райсільгосптехніка повертає гроші за вибракувані двигуни ГАЗ-51. Вартість металобрухту... 49 крб. 56 коп. Керуючий В. І. Клева».

Так що, Перче, все дуже просто: керуючись цим досвідом, ми налагодимо таку роботу, що ой-йо-йой! Яка б не надійшла до нас апаратура, ми її швиденько — в металобрухт! Та й тільки справ.

Єдине, що нас зупиняє,— так це те, що за ці справи нас по голівці не погладять. Але й тут, здається, боятися нічого: товаришу Клеві ж поки що все з рук сходить!

А. КУЗЕННИЙ,
завгар колгоспу «Шлях Ілліча».

Знам'янський район
на Кіровоградщині.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 17 (1059) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 02. 08. 1979. Підписано до друку 21. 08. 1979. БФ 11270. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 03854. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканували: Іван ТОЛОКНЬОВ та Анатолій МИКОЛАЄНКО, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Кривавий диктатор Нікарагуа Сомоса зазнав ганебного краху. Він утік з країни від народного гніву і отаборився у Майямі (США), традиційному гнізді для повалених латиноамериканських диктаторів.

(З газет).

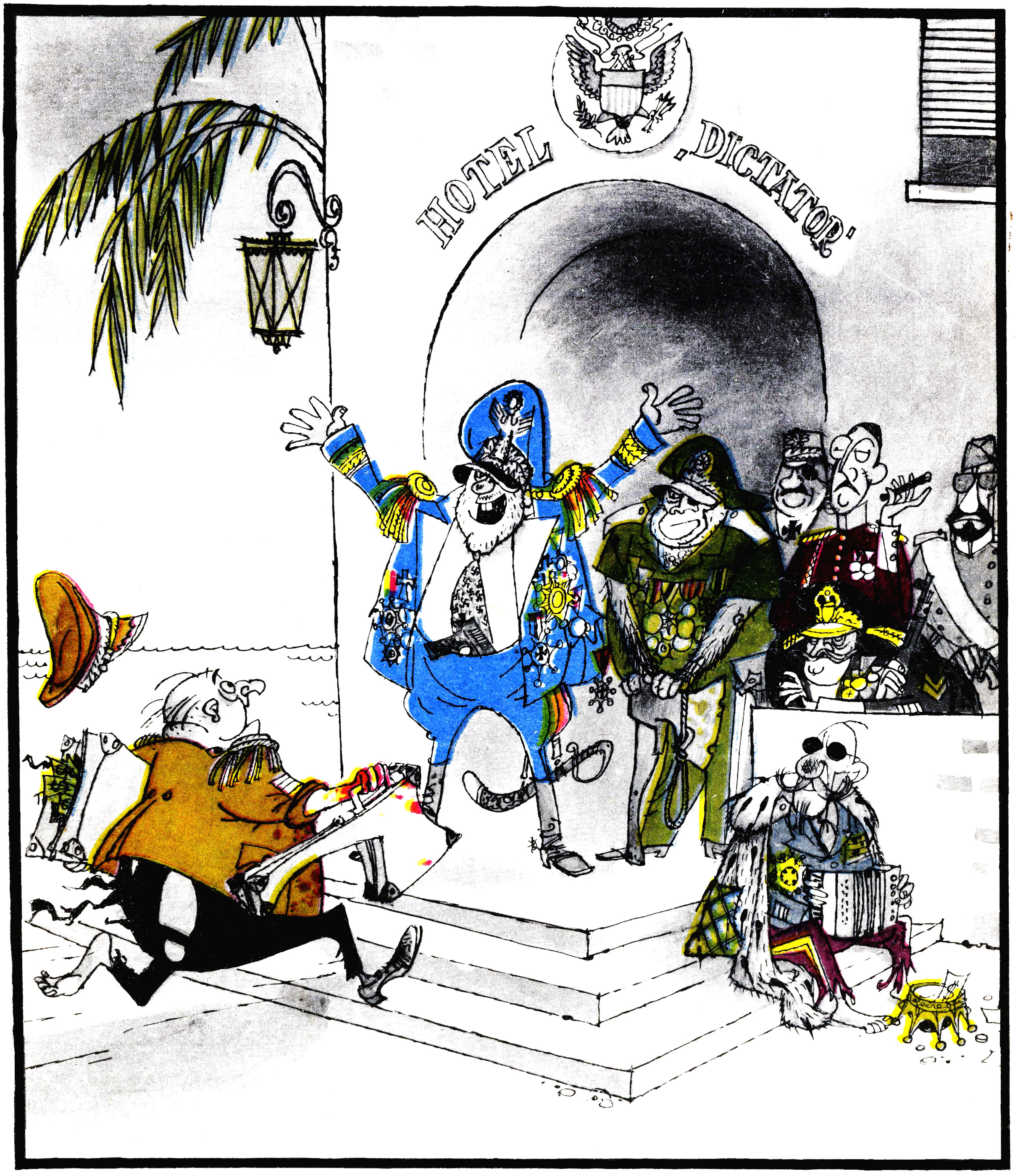

Битого полку прибуло.